

Sonsuzluk'un Çağrısı: “Ben Kimim?”

Call of Infinity: “Who am I?”

Mustafa TÖZÜN

Doç. Dr., İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı AD

Özet:

Bu çalışmada yazarın 2004-2017 yılları arasında “Ben Kimim?” sorusuna verdiği öznel cevaplar yer almaktadır. Bu cevaplar, özet bilgiler, deneme türü yazılar, şiirler ve şemalar ile sunulmuştur.

Anahtar kelimeler: Sonsuzluk, yaşam, “Ben Kimim?”

Abstract:

In this study, the authors gave subjective answers to the question "Who am I?" between 2004-2017. These answers are presented with summary information, essays, poems and diagrams.

Key words: Infinity, life, “Who am I?”

Yazar Hakkında:

Mustafa Tözün (Töz'ün), İzmir'de 08.05.1976'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini İzmir'de tamamladı. Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden 2001 yılında mezun oldu. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden 2007 yılında Halk Sağlığı Uzmanı unvanını aldı. Ankara'da 2009 yılında askerlik görevini tamamladı. Eskişehir'de Odunpazarı ve Tepebaşı ilçelerinde 2009-2012 yılları arasında Toplum Sağlığı Merkezi Sorumlu Tabibi olarak çalıştı. 19 Mart 2012 – 18 Şubat 2013 tarihleri arasında Eskişehir Halk Sağlığı Müdürlüğü görevini yürüttü. Eskişehir Halk Sağlığı Müdürlüğü'nün kurucu müdürü oldu. Halk Sağlığı alanında 03 Temmuz 2012 tarihinde Doçent unvanını aldı. İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalına 2013'de atandı. İzmir Halk Sağlığı Müdürlüğü'nü görevlendirme ile 18 Şubat 2013-07 Ocak 2014 tarihleri arasında yürüttü. Halen İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı Başkanı olarak öğretim üyesi görevini sürdürmektedir. İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi'nde Türk İslam Dünyası Araştırma Topluluğunun ilk Danışman öğretim üyesi oldu. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Türk Dünyası Araştırma Merkezi (ESTÜDAM) çatısında görev yapmakta ve ESTÜDAM'ın Halk Sağlığı dergisinde yayın kurulunda yer almaktadır. Halk Sağlığı alanında uluslararası ve ulusal pek çok yayını bulunmaktadır. Bununla birlikte Türk Dünyası ile ilgili sosyokültürel alanda çalışmalarına devam etmektedir. Akademik alanı dışındaki ilgi alanları arasında başlıca “Yaratılış mitleri, Türk Mitolojisi, Dinler tarihi, Din felsefesi, Felsefe, Tasavvuf, Tıp ve İnanç ilişkisi ve Holistik şifacılık” konuları gelir. Filiz ile evlidir. ECE ile EDA isimli iki kız çocuğu babasıdır.

I. Giriş:

Bu çalışmanın başlığını “Sonsuzluk’un Çağrısı: Ben **Kimim**?” olarak belirledik. Çünkü hiçbir sonuca varamayacağız. Düşünüp düşünüp duracağız. Bildiğimizi sandığımız her şeyin yanlış olduğunu düşünerek tüm denemelerimizi yırtıp atacağız.

Önce ne yapmalıyız?

Önyargılarımızdan kurtulmalıyız.

Daha önce bildiklerimizi hiç öğrenmemiş olarak kabul edip yol almalıyız.

Birinci soru şu:

“Ben **kimim**?”

Bitti.

Birinci soruda tıklandık. Cevap yok.

Öğrencilerime ilk gün derslerinde sorduğum soru şudur: İnsan nedir?

Evet, bu sorunun cevabını ben de bilmiyorum. Ama bilmek istiyorum.

Tıp öğrencilerinin bu sorunun cevabıyla yeterince ilgili olmamaları ne acıklı, değil mi?

Bugüne kadar “İnsan nedir?” sorusuna cevap **bulamadık** öğrencilerimle beraber...

“Sen, O’sun.”

“Ben, O’yum.”

Gibi doğu mistisizmi kokan cevaplara henüz tıp dersliklerinde rast**lamadım**... Bilmediklerinden değil, geçer not alıp ders geçlerine bir katkısı olmadığı için susar öğrenciler, biliriz de yine de sorarız.

“İnsan, düşünen hayvandır.”

“İnsan, üreten hayvandır.”

Gibi klasik cevaplarla yetinmek zorunda kaldık bugüne kadar.

Kimi öğrencilerim ve arkadaşlarım entelektüel ve bilimsel birikimlerine din bilgisi karıştırmayı tercih etmemektedir. Batı dünyasından öyle öğrendik: Din ve bilim çatışmış. Din ve bilimin yolu Aydınlanma Çağı’nda ayrılmış. Din, Orta Çağ karanlığına gömülmüş. Ama hangi din?

Kimi ilgililer ise dinsel yaşamlarının etkisi altında nakle dayalı bilgiyi, bir hazineyi korur gibi koruma çabası göstermektedirler. Sundukları cevaplara “dogma” denmesinden oldukça rahatsız oluyorlar. Ancak kendileri gibi, başka bir dinsel görüşün bilgileri için “hurafedir, batıldır” demekten de geri kalmıyorlar. Hak nedir? Batıl nedir?

“İnsan nedir?” sorusuna verilecek cevap için, insan kelimesinin dilbilimsel kökenine inmeye çalışsak Arapça bir kelimeyle karşı karşıya olduğumuzu görürüz. “İnsan kelimesinin öz Türkçesi nedir?” sorusuna cevap aramak için Türk Milletinin Yaratılış mitlerine gitmek gerektir.

Ama Türk insanının **İslam** dinini bildiği kadar kendi millî mitolojisini bilmediğini de üzülerken görmekteyiz. Entelektüel ilgililerimiz ise Klasik Yunan ve Roma Mitolojisini bildikleri kadar Türk Mitolojisine ilgi duymamışlar. İşin doğrusu kendi mitolojimizi milletçe düşman kabul ettiğimiz milletlerin kayıtları ve araştırmacılarının eserleri sayesinde öğrenmemiz de işin bir başka acıklı yönü.

Biz, Türk Mitolojisinde ilk insanın adının türemek fiilinden gelen **Törüngey** olduğunu ve onun eşinin de **Ece** olarak adlandırıldığını söyleyerek yola çıkalım isteriz.

Bu çalışmada, 2004 yılından 2017 yılına kadar “Ben **Kimim?**” sorusuna cevap aramak ve kendini bilme yolculuğunda aldığımız mesafeyi özetlemek amaçlanmıştır. Mümkün oldukça detaylara girmekten ve sözü uzatmaktan imtina edilmiştir. Bu çalışmanın, aynı yolda, gelecek yıllarda da devam edecek olan çalışmalarımız için bir ilk adım olması umut edilmektedir. İlgilileri için faydalı olması temennilerimle. **Töz’ün**. 02.04.2017.

II. İlk İnsan

Mitoloji... Dinler... İnsanın tapınma isteği... Tarih... Tarih öncesi... İlk insan... İşin başlangıcına gitmekte zorlanıyoruz. **Âdem**'den söz ediyorlar... İlk insan. Adı gerçekten bu mu ilk insanın? Eski Ahit'te ve Kur'an'da bu ad ile anılan bir ilk insan var. Ancak mitolojilerde ilk insanın adı değişik veriliyor.

İnsanın fiziksel bir bedeni var. Bu kesin doğru, cepte. Bu fiziksel bedenin topraktan yaratıldığı söyleniyor. Topraktan, çamurdan, balçıktan... Yaratılmak... Yaratılmış olmak için, yaratılışın öncelinde yaratacak şuur ve gelişmişlikte varlık veya varlıklar olmalı. Eski Ahit ve Kur'an'da Âdem'in çamurdan bedeninin yaratıldığı yazılı. Sonra bu cansız bedene Tanrı ruh üflüyor ve Âdem canlanıyor. Eski Ahit'te Âdem'in **Tanrı'nın sûretinde** yaratıldığı yazılı. Bunun anlamı, yaratılan Âdem, Yaradan'ın birebir özelliklerine sahip bir örneği.

Kendini tanı... *Delfi*'deki *Apollo Tapınağında* altın harflerle yazan *Sokrates*'in sözü. Daha niceleri benzerini söylemiş... Kendini tanı... Felsefenin ve Tasavvufun temeli... Âdem kendini tanıdığında Yaradan'ı tanımış olacaktır ve böylece yaratılışa dair tüm sırlara sahip olacaktır.

Yunan Mitolojisinde ilk insanın adı **Dökelyon**. Tanrı **Zeus**, tanrılara tapması, onların isteklerini yerine getirmesi için çamurdan yaratıyor onu. Aslında bu işi kendisi de gerçekleştiriyor. **Promethe** (= Ön zeka) ve **Epimethe** (= Üst zeka) kardeşleri bu iş için görevlendiriyor. İlk insanın bedeni yaratıldıktan sonra, **Zeus**'un beyninden fıskırarak doğan kızı **Athena**, bedene ruh üflüyor ve ilk insan canlanıyor.

Mitolojik ve tek tanrılı dinlerde ilk insanın yaratılış hikâyeleri birbirine benzer olarak, insanın tanrı veya tanrılar tarafından çamurdan bedeninin yaratılması ve ruhunun tanrısal bir öz olarak bu bedene girmesi üzerine kuruludur.

Bilim çevrelerinde maddeci yaklaşım, insanın yaratıldığını, yani şuurlu bir biçimde tanrı veya tanrılar tarafından var edildiğini kabul etmiyor. Sonsuzluktan gelen ve sonsuzluğa gidecek olan, hiç yok olmayan maddenin, *tesadüfler* sonrası mükemmel genetik bir yapıya ulaşması insanın var olmasının nedeni olarak kabul ediliyor, maddeciler tarafından. Bu kabul ile insanın hayatını bir tanrı veya tanrılara adanmasının, ölümden sonrası için hayatını şekillendirmesinin ve kendini tanrısal bir öze sahip görerek doğanın diğer unsurlarına göre kendisine üstünlük atfetmesinin hiçbir anlamı kalmıyor...

Peki, insan yaratılanların en şerefli mi? Yoksa maddenin tesadüf eseri oluşturduğu bir organizma mı?

Ancak cevapları *sezinlemek* zorundayım. Sezgilerimi güçlendirmeliyim. Yoksa bilimsellik adı altında karanlık hollerde, kapısız duvarlar arasında gezinip duracağım.

Pekiye, sezgilerim sonucu içime doğacak olan cevapların kaynağı ne olacak? *Temmuz, 2014.*

III. Âşk

Mevlana “*Akıl, Âşkın şerhinde çamura saplanmış merkep gibi aciz kaldı. Âşkın da Âşıkların da şerhini yine âşk söyledi.*” dedi.

Mevlevi ekolünden örneğimizi verelim: **Şeyh Galip**. On sekizinci yüzyılda Türk edebiyatına yeni bir açılım getiren bu genç şair, henüz yirmili yaşlarında, büyük bir iddia üzerine, altı ay gibi kısa bir sürede **Hüsn ü Âşk** isimli büyük eserini kaleme almıştır. Bu büyük başarı, elbette edebî yetenek ve ilim sahibi olmanın yanısıra, âşk’ı iliklerine, kemiklerine kadar hissetmek, yaşamak sayesinde gelmiştir.

Hüsn ü Âşk, İlahi Âşk’ın sembolik anlatımlarından biridir. *Hüsn*; Mutlak Güzellik olan Mutlak Varlık’ın, Ana Kaynak’ın, İlahi Ruh’un, Tanrı’nın sembolüdür. *Âşk* ise Ana Kaynak’a dönmek üzere çabalayan Nefs’tir, Yaradılan’dır, Bireysel Ruh’tur. Hikâye içerisinde Mevlevî öğretisine göre pek çok kavram sembolleştirilerek verilmiştir. Bu hikâye aslında *En Uzun Yol’daki En Büyük Mücadele*’nin hikayesidir.

Tıpkı Şem ile Pervane’deki gibi... Leyla ile Mecnun, Kerem ile Aslı ve Ferhad ile Şirin gibi...

Yusuf ile Züleyha veya Süleyman ile Belkıs kıssaları da hisse çıkarmamız için kutsal kitaplarda yer almıştır...

Mem u Zin, Azra ile Vamık, Tahir ile Zühre, Arzu ile Kamber ve Gül ile Bülbül’ün hikayeleri de bizim coğrafyamıza ait, bize ait İlahî Âşk’ın Meczâî Âşk üzerinden anlatıldığı hikâyelerdir.

Şimdi gelin isterseniz bunlardan üçünü örnek olarak alalım, onlar üzerinden İlahi Âşk’ı anlatalım: Leyla ile Mecnun, Kerem ile Aslı ve Ferhad ile Şirin... Sembollerin de üzerini açmaya çalışalım. Kur’an ayetleriyle hikâyemizi destekleyelim.

ÜÇ BÜYÜK ÂŞK’IN HİKAYESİ idi hikâyemizin adı. Kaleme 2006 yılında aldığımız bu şiirsel hikâyeye başlıyoruz:

ÜÇ BÜYÜK ÂŞK'IN HİKÂYESİ

I. ELEST MECLİSİ

O,

Seslendi!

İlk soruyu sordu:

- Ben sizin Rabbiniz değil miyim?

Cümleden cevap geldi:

- Evet, şahit olduk!

Böylece bu büyük meclis, Elest Meclisi,

Tekrar toplanmak üzere dağıldı...

Kıyamet gününde, biz bundan habersizdik demeyesiniz diye Rabbin Âdemoğullarından, onların bellerinden zürriyetlerini çıkardı, onları kendilerine şahit tuttu ve dedi ki: Ben sizin Rabbiniz değil miyim? (Onlar da) Evet (buna) şahit olduk (KALU BELA), dediler. (A'raf Suresi, 172).

II. DÜNYAYA İNİŞ

Uyandım...

Zaman denilen o büyük varlığın her hangi bir noktasında...

Kendimi içinde buldum mekân denilen varlığın üçlü yapısında...

Ağlıyordum...

Kim olduğumu unuttuğumdan...

Ağlıyordum...

O ilk meclisi, ilk soruyu ve cevabımızı hatırlamadığımdan.

Korkuyordum...

O, bana acıdı.

Rahmetini esirgemedi üzerimden...

Ancak, "Allah dilerse yapacağım" de. Unuttuğun zaman Rabbini an ve "Umarım Rabbim beni, bundan daha doğru olana ulaştırır" de. (Kehf Suresi, 24).

III. ÜÇ KARANLIK

O,

Ana rahminde üç karanlık içinde

Rahmetini sunmuştu bana...

Doğum denilen o zor hadise

Karanlıklardan aydınlığa ulaştırmıştı beni...

Ana rahminde deselerdi ki bana,

- Dışarıda bir güneş var, kamaştırarak gözünü, ısıtacak içini

İnanmazdım herhalde ama doğruymuş işte

Pekiyi, şimdi ne olacaktı?

Ağlıyordum...

Rahmet gecikmemişti...

Ana, sarmıştı beni, süt ile besliyordu nefsimi...

O, sizi bir tek nefisten yarattı. Sonra ondan eşini var etti. Sizin için hayvanlardan (erkek ve dişi olarak) sekiz eş yarattı. Sizi annelerinizin karnında bir yaratılıştan öbürüne geçirerek üç (kat) karanlık içinde oluşturuyor. İşte Rabbiniz olan Allah budur. Mülk (mutlak hakimiyet) yalnız onundur. Ondan başka hiçbir ilah yoktur. O halde nasıl oluyor da haktan döndürülüyorsunuz? (Zümer Suresi, 6).

IV. EGO GELİŞİYOR

...Zor günler geride kalmıştı...

Anayı tanıyordum artık, sonra babayı, kardeşi...

Evi, geleni, gideni...

Mamayı, tabağı, kaşığı...

Tası, tarağı...
Köpeği, kediyi, kuşu, balığı...
Kozayı, kelebeği...
Çiçeği, ağacı...
Toprağı, suyu, havayı, sıcaklığı...
Ve güneşi, ayı ve yıldızları...
Gündüzün geceye, gecenin gündüze dönüşünü...
Tanıyordum artık gözümün gördüğü her şeyi,
Doğumla geldiğim bu mekânı,
Zamanın her hangi bir noktasında içine girdiğim bu mekânın
Aydınlığı sarıp sarmalamıştı beni...
Zamanın saniyede bir saniye olan hızıyla
Adım adım ilerlemesiyle...
Tık tak, tık takları arasında saatlerin
Ben beni bulmuştum...
Buna öylesine inanıyordum...

Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde selim akıl sahipleri için elbette ibretler vardır. (Â'li İmran Suresi, 190).

V. BEN, BENİM

Zamanın ilerlemesine, mekânda olup bitmekte olan her şeye alışmışım
Her şey o kadar gerçek geliyordu ki,
Ben de bu gerçeklik içinde bir gerçek olduğuma kanaat getirdim
Ve dedim ki:
- Ben, benim!

O an deselerdi ki:

- Bu dünya yalan! Gördüğün güneş, hani o dünyanı aydınlatan,

Kapkaranlık kalır o gerçek aydınlığın karşısında.

Derdim ki ben:

- Bunların hepsi safsata! İşte güneş! İşte dünya!

Gerçek budur, her şey bundan ibaret.

Unutmuştum kendisinden ana rahmindeki üç karanlığa düştüğüm aydınlık âlemi!

O an nerden bilirdim?

Gözüme aydınlık görünen bu karanlık âlemin içinde bir kör olduğumu...

İnsana bir zarar dokunduğu zaman Rabbine yönelerek O'na yalvarır. Sonra kendi tarafından ona bir nimet verdiği zaman daha önce ona yalvardığını unuttur ve Allah'ın yolundan saptırmak için O'na eşler koşar. De ki: "Küfrünle az bir süre yaşayıp geçin! Şüphesiz sen cehennemliklersin." (Zümer Suresi, 8).

VI. YAŞAM KAVGASI

Gün geceye dönmeye, gece güne dönmeye devam etti...

Ben, olarak, belirdikçe belirdim,

Serpildi bedenim, yerindeydi boyum posum

Çevikti ayağım, çelikti bileğim,

O an görüşseydik,

Küçük dağları yarattığımı söyleyebilirdim size.

İçinde yaşamaya alıştığım bu zaman ve mekân boyutunda

Kendimi çevremden ayırıyordum gayet netlikle...

Çevremde de bana benzeyen yiğitler dolanıyordu...

En güçlüsü ben olmalıydım o yiğitlerin

Bunu şart koşuyordu aslında

Hiç tanımadığım nefsim.

Çok pençeler atarak yaraladım nice yiğidi, aslanı,

Çok pusuya düştüm, çok yaralandım

Hayat dediğimiz kavgada.

Bir telaştan ibaretti her şey

Bir telaş, bir telaş, bir kargaşa...

Yaraladım, yaralandım, öldürdüm, ölmedim...

Kan kana karıştı dünyada...

Hani, Rabbin meleklerle, "Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım" demişti. Onlar, "Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birini mi yaratacaksın? Oysa biz sana hamd ederek daima seni tesbih ve takdis ediyoruz." demişler, Allah da, "Ben sizin bilmediğinizi bilirim" demişti. (Bakara Suresi, 30).

VII. LEYLA

Zaman saniyede bir saniye hızla ilerlemeye devam ediyordu...

Zaman içinde gerilerde kalmıştı

Ana, baba, kardeş

Yakışıklıların yakışıklısıydım ben...

Çevrem hayranlarım ile doluydu

Bu ilgi, alaka, bu ihtimam,

Göğsüm şiş, başım dik gezdirirdi beni...

Ama bir gün,

Birden ona rastladım!

O zamanlar inanırdım tesadüfe

Tesadüf sanmıştım onunla benim

Yollarımı buluşturanı...

Her şey bir tesadüf!

Kapkara gözleri, kapkara saçları ile o karşımdaydı işte!

O an, o yerde...

Onu bir kez gördüm, bir an ve

Bana,

-Sen! Diye seslendi,

-Peşimden gel!

Sonra,

Hemen kayboldu, sanki hiç görünmemiş gibi.

Her yerde aradım onu

Öyle hemen nasıl kaybolmuş, nereye gitmişti ki?

Adı, sanı neydi? Nereliydi?

Kapkaraydı saçları, kapkaraydı gözleri...

Adını ben koydum onun:

LEYLA!

Adı: Leyla.

Adresi: Dünya.

Arayıp bulmalıydım onu

Yoksa her nefes haramdı bana.

Kadınlar, oğullar, yük yük altın ve gümüş, salma atlar, davarlar ve ekinler gibi nefsin şiddetle arzuladığı şeyler insana süslü gösterildi. Bunlar dünya hayatının geçimliğidir. Oysa asıl varılacak güzel yer ancak Allah'ın katındadır. (Â'li İmran Suresi, 190).

VIII. MECNUN

Palazlanan bedenim gün geçtikçe kuruyordu

Ne bir yemek ne de bir yudum su

O güzel dünyam bir çöl olmuştu bana,

Ne bir dostum ne ana ne baba

O güzel dünya kara zindan olmuştu bana.

Çöl, susuzluk, zindan, açlık,

Acı, acı, acı...

Artık gel Leyla! Leyla! Leyla!

Sen gelince doğacak güneş bu zindanın üzerine

Sen gelince yağacak yağmur bu çölün üzerine

Sen gelince ötecek bülbül gülün Âşkî ile

Sen gelince denecek sızım nur cemalin ile.

Lakin

Adı: Leyla.

Adresi: Dünya.

Arayıp bulamadım onu,

Saçım sakalıma karıştı

Deli divane oldum

Dediler benim için

Adı:

MECNUN!

Şimdi çöl daha sıcak, daha kara şimdi zindan

Bundan sonra hep hüzzam, hep hüzzam!

Nefsinin arzusunu ilah edinen, Allah'ın; (halini) bildiği için saptırdığı ve kulağını ve kalbini mühürlediği, gözüne de perde çektiği kimseyi gördün mü? Şimdi onu Allah'tan başka kim doğru yola eriştirebilir? Hâlâ düşünüp ibret almayacak mısınız? (Casiye Suresi, 23).

IX. DELİ DİVANE

Mecnun dediler adıma

Herkes bana gülüp geçer
Kimse değil benim derdim
Ben derim: Leyla! Leyla!

Mecnun dediler adıma
Her makamdan okur oldum
Kimseler **anlamaz** derdim
Ben derim: Leyla! Leyla!

Mecnun dediler adıma
Diken batmayan gönlüne
Anlamaz gülün kadrin
Ben derim: Leyla! Leyla!

Mecnun dediler adıma
Leyla deselerdi ya adıma
Dilim söyler hep kendi adım
Ben derim: Leyla! Leyla!

İnsanlar arasında Allah'ı bırakıp da ona ortak koşanlar vardır. Onları, Allah'ı severcesine severler. Mü'minlerin Allah'a olan sevgisi daha güçlü bir sevgidir. Zulmedenler azaba uğrayacakları zaman bütün kuvvetin Allah'ın olduğunu ve Allah'ın azabının pek şiddetli olduğunu bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 165).

X. ŞEM İLE PERVANE

Zaman beni, yani Mecnun'u, yani Leyla'yı...

Yani beni, yani seni, yani onu...

Alıp götürüyordu...
Bir bilinmezden bir bilinmeze...
Güneş aydınlatmıyordu artık hiç bir yeri,
Kapkaraydı her yer şimdi, her yer zindandı şimdi.
Danışmadan yola çıksa bir kişi
Yorulup yollarda şaşar mı şaşar, derler.
Öyle de olmuştu...
Çölde kaybolmak üzereydim
Leyla! Leyla! Neredesin?
Zindan kapkaraydı, kapkaranlık zindandı
Leyla! Leyla! Neerdeesiiin?
Çöl bir okyanustu, okyanus zindan karası...
Ben okyanusta bir damla...
Leyla! Leyla! Neerdeesiiin?
Bir mum, küçük bir mum, evet bir muma ihtiyacım vardı
Bir zamanlar yaman bakan gözlerim
Şimdi karanlıktan kurumuştum çünkü
Ceddim o küçük muma şem demişti
Ben o küçük mumu, şem'i, bir bulabilseydim
Ben, yani Mecnun,
Olacaktım o şem'in etrafında pervane!

Tıpkı daha önce benzerlerine yapıldığı gibi, kendileriyle arzuladıkları arasına bir engel konmuştur. Çünkü onlar derin bir şüphe içindeydiler. (Sebe Suresi, 54).

XI. ARADIĞIM SEN DEĞİLSİN

Ve O yine,

Rahmetini esirgemedi üzerimden

Latif'in lütfuna erdim!

Bir Anda! Bir Anda!

Mecalimin tükenmesine ramak kaldığı o Anda!

Latif lütfetti ve

Leyla geldi!

Leyla! Leyla! Leyla!

Bana,

-İşte geldim!

Dedi.

Leyla! Leyla! Leyla!

Sesinden tanıdım onu,

Kapkaraydı saçları, kapkaraydı gözleri...

Evet, sesinden tanıdım onu,

Ama sanmayın ki güzeldi sesi...

Bana ilk seslendiği, gençliğindeki sesinden eser kalmamıştı...

Kapkaraydı ama saçları, kapkaraydı ama gözleri...

Ama sanmayın ki güzeldi saçları, güzeldi gözleri...

Onu ilk gördüğümde güneş benim için

Karanlıkları aydınlatandı

Şimdi ise aydınlığı karartandı o.

Bu karanlık zindanda Leyla'nın kapkara saçları, kapkara gözleri...

Bu karanlıkta kapkaralık kapkaraydı...

Leyla kapkaraydı...

Leyla! Leyla! Leyla! Ah Leyla!

Lütuf Leyla'nın karanlık demek olduğunu öğretmişti bana.

-Git!

Dedim Leyla'ya.

-Aradığım sen değilsin!

O, nefis arzusu ile konuşmaz. (Necm Suresi, 3).

XII. FERHAT

Lütuf ulaşmıştı artık bana

Leyla, yani gece, yani karanlık dönüp arkasını

Uzaklaşmaktaydı benden

Ama yavaş yavaş

Ama ağır adımlarla...

Bir çağırırsam, bir

- Dur! Gitme!

Desem, hemen dönecekmiş gibi.

Artık Leyla uzaklaşmaktaydı benden

Kapkara, upuzun saçlarını

-Haydi tut!

Dercesine salarak yolumda...

Hayır! Tutmayacaktım Leyla'nın saçlarından!

Aradığım Leyla, yani karanlık değildi

Aradığım oralarda bir yerdeydi

Aradığım aydınlıktı!

Aradığım şem'di, ışıktı, **Fer**'di! Lakin,

Bir perde vardı arada, bir perde
Evet, bir **hat**!
Lütüfa ihtiyacım vardı,
Ve açtım ellerimi
Tüm yüreğimle yalvardım
Kime yalvardığımı bilmeyerek...
O Rahmetini esirgemedi benden yine...
Ben Mecnun'dum
Ama Leyla'nın Mecnun'u değil!
Işığın, şem'in yani **Fer**'in Mecnun'uydum!
Fer ile aramda hâlâ Leyla vardı!
Leyla dönüp arkasını gidedurmuştu
Artık yaşlı ve çirkin bir kadına dönüşmüştü gözümde ama
Yine de benim etrafımdan kolay kolay
Gideceğe benzemiyordu...
Fer ile aramdaki **hat** oydu!
Latif'in lütfu ile anladım bunu!
FERHAT işte buydu!
FER ve HAT!
Yani, aradığım ışığın önündeki sınırdı

FERHAT!

Rabbinin katından açık bir belgesi olan kimse, kötü işleri kendisine güzel gösterilen ve nefislerinin arzularına uyan kimseler gibi midir? (Muhammed Suresi, 14).

XIII. FER

Ferhat'ı tanıyınca ben

Leyla biraz daha kaybetti

Leyla!

Büyük bir şehvetle istiyordu hâlâ beni.

Bu sefer bembeyaz saçları,

Akça pakça yüzü ile görünmek istedi bana.

Düşmedim bu tuzağa.

Leyla, artık yalan olduğunu anladığım

Bu karanlık dünyaydı!

Nefsimin arzularıydı o!

Ben sırtımı Leyla'ya dönmüştüm bir kere

Yüzümü ise Ferhat'a!

Ferhat elindeki külünk ile parçalıyordu dağları!

Aslında parçaladığı kendisiydi.

Ferhat kendisini, oluştuğu iki kavrama ayırmak için vuruyordu külünkü:

FER'e ve HAT'a.

Parçalanan dağlar Ferhat'ın HAT'ı idi.

Ferhat'tan geriye kalansa FER!

Yani NUR!

Ya **ŞİRİN** kimdi?

Nefse ve onu düzgün bir biçimde şekillendirip ona kötülük duygusunu ve takvasını ilham edene andolsun ki, nefisini arındıran kurtuluşa ermiştir. (Şems Suresi, 9).

XIV. KEREM

Ben HAT'tı aşmak ve

FER'e kavuşmak için çabalıyordum

Bana külünk gerekliydi
Kendimi paralamam iin
FERHAT bendim
Kendimi paralamam gerekliydi
FER benim iimdeydi
FER'e kavumam iin önümdeki engel
Önümdeki HAT benden bakası değildi!
Kavramıtım bunu.
Ben, benden gemitim artık
Ben Mecnun'dan gemitim artık
Ne kimlik ne ad istiyordum artık
En kestirme YOL'u arıyordum sadece
Evet, sadece bunu, YOL'u.
HAT'ı kıracak, KAPI'yı aacak
Beni bendeki FER'e kavuturacak YOL'u.
O, rahmetini esirgemedi yine benden.
O, cömert olandı.
Cömert kerem demekti.
O, **Kerem**'di.
Ve bana vahyi, Kerem'i, Kuran-ı Kerim'i yollamıtı.
HAT'tı kıracak, KAPI'yı aacak olanYOL
Kuran-ı Kerim'di!
Aradığıma giden DOğRU YOL,
Yani SIRATEL MÜSTAKİM oydu.
Kuran, **KEREM** idi.

Sana da emrimizden bir ruh vahyettik. Sen kitap nedir, iman nedir bilmezdin. Fakat biz onu, kullarımızdan dilediğimizi, kendisiyle doğru yola eriştireceğimiz bir nur yaptık. şüphesiz ki sen doğru bir yola iletiyorsun; göklerdeki ve yerdeki her şeyin sahibi olan Allah'ın yoluna. İyi bilin ki, bütün işler sonunda Allah'a döner. (şura Suresi, 52-53).

XV. NUR ÜSTÜNE NUR

KEREM ile DOĞRU YOL'u bulmuştum

FERHAT benim aydınlık ve karanlık

Diyalektiğinden oluşan sanal varlığımıdı.

Ferhat bendim!

Kerem, Ferhat'ın elindeki külüktü.

Kerem ile HAT'tı kırdım!

Sanal olan varlığımın yarısı gitmişti!

Geriye FER kalmıştı

Yani sanal varlığımın aydınlık yarısı!

Yunus Emre'm biçare, söylemişti sözü

“BİR BEN VARDIR BENDE

BENDEN İÇERU”

Diye.

Yunus bendi, ben ise Yunus!

Benden içeru ben FER'di.

Kerem'in yol göstericiliğİ ile

Ben sade FER olmuştum,

Yani FER'e kavuşmuştum!

Kuran'ın,

“NUR ÜSTÜNE NUR”

Ayeti tecelli etmişti.

Allah göklerin ve yerin nurudur. Onun nurunun temsili şudur: Duvarda bir hücre; içinde bir kandil, kandil de bir cam fanûs içinde. Fanûs sanki inci gibi parlayan bir yıldız. Mübarek bir ağaçtan, ne doğuya, ne de batıya ait olan zeytin ağacından tutuşturulur. Bu ağacın yağı, ateş dokunmasa bile, neredeyse aydınlatacak (kadar berrak) tır. Nur üstüne nur. Allah dilediği kimseyi nuruna iletir. Allah insanlar için misaller verir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir. (Nur Suresi, 35).

XVI. ÂŞK ŞARABI

Artık YOL'a ne hacetti?

Varılmak istenen yere varılmıştı.

Ben bir nurdum artık.

Hakiki Mecnun'dum.

Öyle bir hal içindeydim ki

Bunun basit bir dille ifadesi mümkün değildi.

Bu hale

ÂŞK

Dediler.

Mevlana'm bu hal için şöyle demişti:

“ÂŞK'I ANLATMAK, AÇIKLAMAK İÇİN

NE SÖYLERSEM SÖYLEYİYİM,

KENDİM ÂŞK'A GELİNCE, ÂŞK'I HİSSEDİNCE

SÖYLEDİKLERİMDEN UTANIRIM.”

Ve

ÂŞK ŞARABI

İçenlerdi

Hakiki Mecnunlar!

Şimdi şarap da bendim, Âşk da...

Maşûk da ben, Âşık da...

Mü'min erkeklerle mü'min kadınların nurlarının, önlerinde ve sağlarında koştüğünü göreceğın gün kendilerine şöyle denir: "Bugün size müjdelenen şey içlerinden ırmaklar akan, ebedi olarak kalacağınız cennetlerdir." İşte bu büyük başarıdır. (Hadid Suresi, 12).

XVII. ASLI

İbn Arabi der sözü:

“ARİFİN DİNİ YOKTUR”

Anlamayan anlamaz bu sözü

Mecnun olana din ne hacet?

Hakiki Mecnun için

YOL geride kalmıştır artık

Kuran'ın vazifesi bitmişti artık benim için

Ben de yolun sonuna varmıştım

Kuran, geldiği aslına geri dönmeliydi artık

Ve ben, bendeki bene kavuşunca,

Kerem de ASLI'ya kavuştu!

İşte

ASLI

O'ydu.

Peki ya ŞİRİN?

Onlar ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Halbuki kafirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır. (Saff Suresi, 8).

XVIII. MAHŞER MECLİSİ

Ve tüm işler bitirildi

Dünya denen Leyla'nın içinde SEN!

Ey bunları okuyan SEN!

Sanırsın ki sen,

Tüm işler bitirilmedi!

Daha kıyamet kopmadı!

Kıyamet günü o meclis toplanmadı!

Hesap sorulmadı!

Bil ki artık bunu!

Tüm işler bitirildi!

Çünkü zaman, senin

Leyla denilen, dünya âlemine ait bir varlık!

Hakikatte o da yok!

Zaman da O'nun,

“OL DER VE OLUVERİR!” sözü ile

Yaratıldı ve yok oldu aynı Anda!

Evet, tüm işler bitirildi,

Diyalektik gereği tüm ikilikler,

Aydınlık - karanlık,

Güzellik - çirkinlik,

İyilik - kötülük,

Erillik - Dişilik,

Sen - ben,

Yok oldu!

BAŞTAKİ İLE SONDAKİ AYNI İDİ.

ELEST MECLİSİ ile MAHŞER MECLİSİ!

Birdi!

Siz cansız (henüz yok) iken sizi diriltten (dünyaya getiren) Allah'ı nasıl inkâr ediyorsunuz? Sonra sizleri öldürecek, sonra yine diriltecektir. En sonunda O'na döndürüleceksiniz. (Bakara Suresi, 28).

XIX. ELEST MECLİSİ = MAHŞER MECLİSİ

Ve Mahşer'e vardım.

Mahşer'e varmam

Unuttuğum hakikati hatırlamam idi

Mahşer Meclisi Elest Meclisi idi.

Göklerin ve yerin gaybı Allah'a aittir. Kıyametin kopması ise, **göz açıp kapama gibi veya daha az bir zamandan** ibarettir. Şüphesiz Allah, her şeye kadirdir. (Nahl Suresi, 77).

Allah, başlangıçta yaratmayı yapar, sonra onu **tekrar eder**. Sonra da yalnız ona döndürüleceksiniz. (Rum Suresi,11).

XX. SONUNDA O'NA DÖNDÜRÜLECEKSİNİZ

O,

Seslendi!

İlk ve son soruyu sordu:

- Ben sizin Rabbiniz değil miyim?

Cümlemizden ilk ve son cevap geldi:

- Evet, buna şahit olduk!

“SONUNDA O’NA DÖNDÜRÜLECEKSİNİZ”

Ayeti tecelli etti.

Böylece o büyük meclis, Mahşer Meclisi adı ile tekrar toplanmış oldu.

Aslında tekrar yoktu

Bir tek meclis,

Bir tek soru ve bir tek cevap vardı.

Göklerin, yerin ve ikisi arasındaki her şeyin hükümranlığı kendisine ait olan Allah yücedir! Kıyametin bilgisi de yalnız O'nun katındadır ve yalnızca O'na döndürüleceksiniz. (Zuhruf Suresi, 85).

XXI. BEN BİR BİLİNMEZ İDİM

Pekiye, bütün bu yaşadıklarım ve

Bu gerçek olmayanlar

Neden bana var gibi göründü?

Nedeni şu:

ÇÜNKÜ O ÖYLE İSTEDİ.

Hepsi bu.

O, bize hadis-i kudsi olarak açıkladı ki:

“BEN BİR BİLİNMEZ İDİM,

BİLİNMEK İSTEDİM

VE İNSANI YARATTIM.”

O,

Kendi azametini görmek için

Bunları bana yaşattı.

O buna muhtaç da değildi.

Lakin,

O ÖYLE İSTEDİ ve ÖYLE OLDU.

Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak hayır ile de şer ile de deniyoruz. Ancak bize döndürüleceksiniz. (Enbiya Suresi, 35).

XXII. ALLAH'IN BOYASI

Peki ben kimim?

Ben, benim

Ben, benim,

Ben, sizim

Ben, bizim...

Ben, Elest Meclisi'nde

-Evet, buna şahit olduk!

Diyen cümleyim.

"Biz Allah'ın boyasıyla boyanmışızdır. Boyası Allah'ınkinden daha güzel olan kimdir? Biz ona ibadet edenleriz" (deyin). (Bakara Suresi, 138).

XXIII. O, RAHMAN ve RAHİM ALLAH

Peki ya O?

O,

Öncesi ve sonrası olmayan,

O,

Hiçbir şeye muhtaç olmayan,

O,
Her şeyin kendisine muhtaç olduğu,
O,
Mutlak olan,
O,
Bir olan,
O,
Tek dost olan,
O,
Her şeyin ASLI olan,
O,
Tek Sevgili olan,
O, ŞİRİN olan,
O,
O olan.
O,
En güzel ismi ile
RAHMAN ve RAHİM olan
ALLAH.

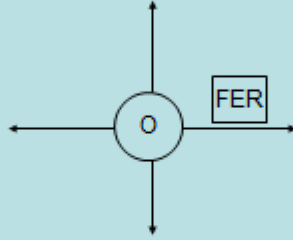
De ki: "(Rabbinizi) ister Allah diye çağırın, ister Rahman diye çağırın. Hangisiyle çağırırsanız çağırın, nihayet en güzel isimler O'nundur." (İsra Suresi, 110).

Üç Büyük Aşkın Şematik Sunumu: Daha Kolay Anlaşılması için Görsel Sunumu:

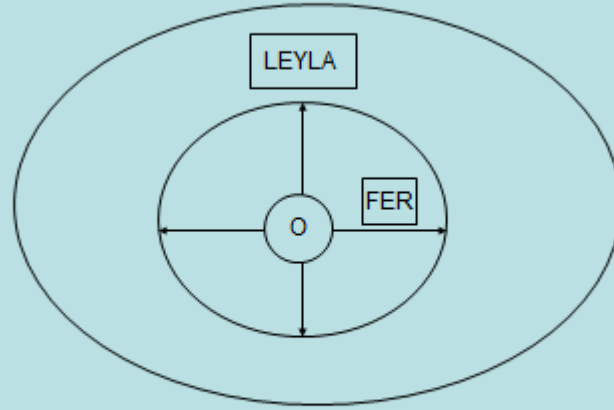
...ÖNCE YALNIZCA O VARDI...

1

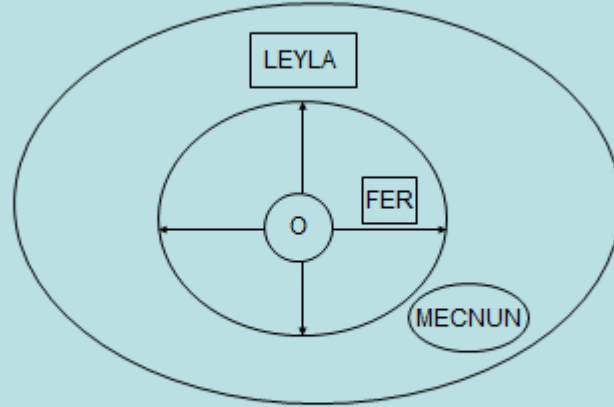
...O, İLK OLARAK,
OL, DEDİ VE
NUR'U (FER) YARATTI...

2

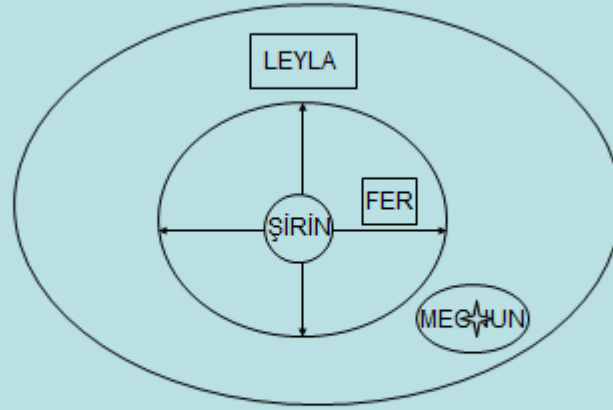
...NUR PAYLAŞMAYI ARZULADI,
KENDİNDEN KARANLIĞI (LEYLA) ÇIKARDI,
VE KARANLIĞIN İÇİNE DOLDU...

3

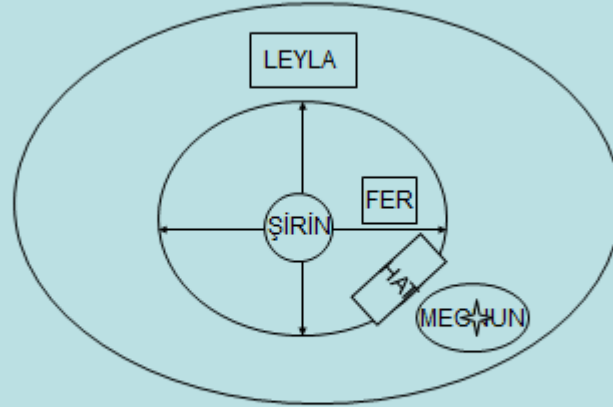
...KARANLIK İÇİNDE EGO (MECNUN) BELİRDİ

4

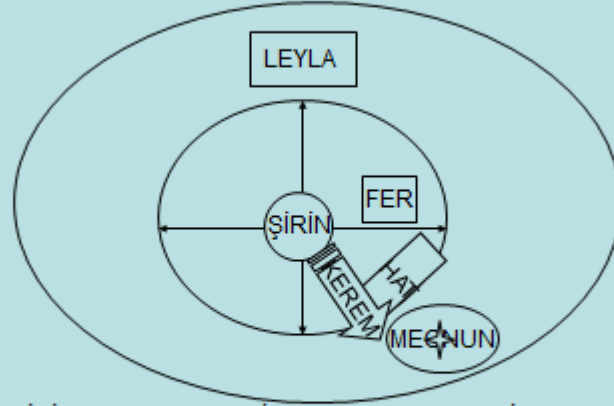
...MECNUN'UN İÇİNDE BİR FER BELİRDİ,
MECNUN GERÇEK FER'İN İLHAMINI ALDI,
FER'İN KAYNAĞINI SEVDİ, O'NA ŞİRİN, DEDİ.

5

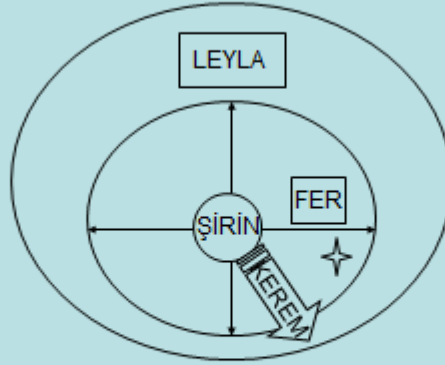
...MECNUN LEYLA'DAN KURTULMAYA KARARLIYDI.
FER'E KAVUŞMAK İSTİYORDU.
ANCAK FER İLE ARASINDA HAT VARDI...

6

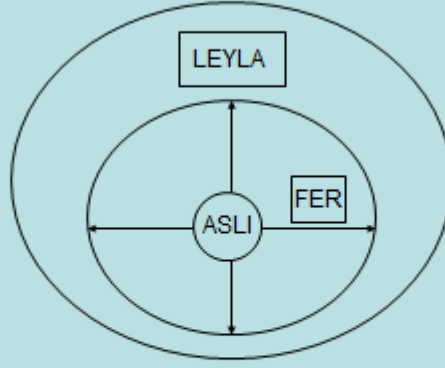
...ŞİRİN BAŞINDAN BERİ MECNUN'U TEST EDİYORDU.
ARTIK HAT'TI AŞMAK İÇİN ONA LÜTFETTİ.
KUR'AN-I KERİM'İ (KEREM) GÖNDERDİ ...

7

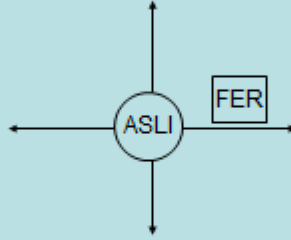
...KEREM İLE HAT'TI KIRAN MECNUN
NİHAYETİNDE FER'E KAVUŞTU,
MECNUN FER İÇİNDE YOK OLDU
NUR ÜSTÜNE NUR OLDU ...

8

...KEREM DE GÖREVİNİ TAMAMLADI, GELDİĞİ KAYNAĞA,
O'NA, ŞİRİN'E, ASLI'NA DÖNDÜ
ASLI'YA KAVUŞTU...

9

...MECNUN'DAN SONRA LEYLE DA ASLI'YA KAVUŞTU.
LEYLE DA İÇİNDEN ÇIKTIĞI FER'E DÖNDÜ...

10

ASLI

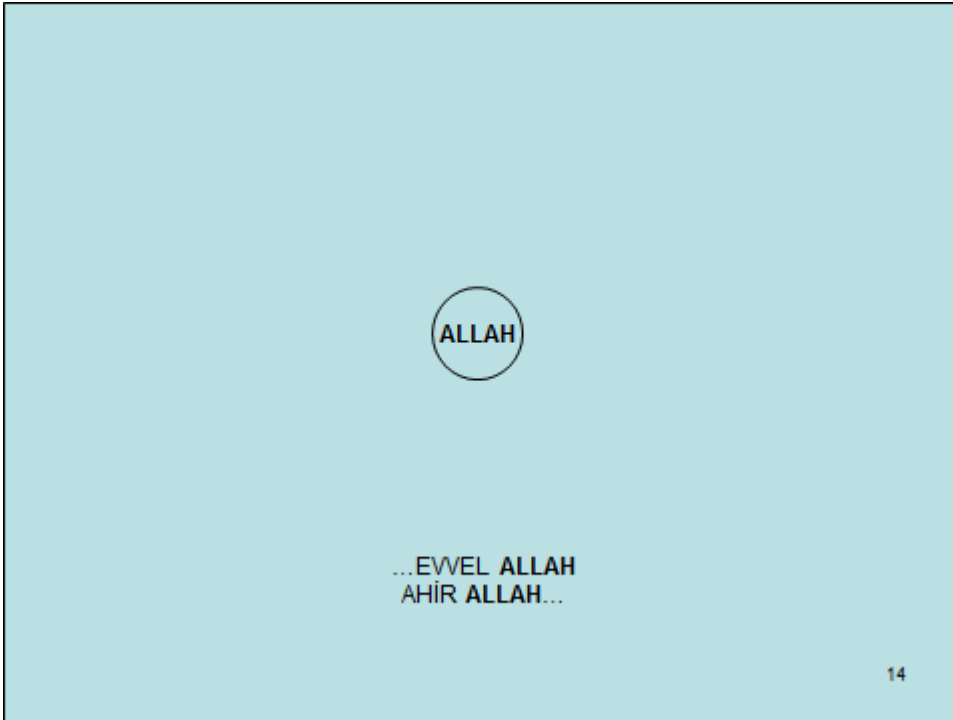
...NİHAYET FER DE ASLI'YA KAVUŞTU.
İLK YARATILAN OLARAK SON YOK OLAN O OLDU...

11

O

...HER ŞEY YOK OLUNCA O,
HIÇBİR ŞEYİN ASLI VE
HIÇ BİR ŞEYİN ŞİRİN'İ DEĞİLDİ ARTIK
O, O İDİ...

12

Evet, 2006 yılında yazdığımız“Üç Büyük Âşk Hikâyesi” ile Sufizm’in “Ben **Kimim?**” sorusuna vermiş olduğu cevabı özetlemiş olduk.

IV. Ben Kimim?

“Ben **kimim**? Sorusuyla başladı her şey. Bir cevap, son nefese kadar belki hiç gelmeyecek. Adım, soyadım gerçekten benim mi? Annemin ve babamın ikinci çocuğu muyum gerçekten ben? Eşim, çocuğum bana mı ait? Peki, bu ellerim, ayaklarım? Ritmik çarpan kalbim? Hayır, o sorudan kendimi **alamıyorum**. Ben **kimim**? Basit ve açık görünüyor bu soru ama cevap yok. Tarihin en eski düşünürlerinin cevabını aradıkları soru da buydu. Belki de diyebilirim ki insanlık tarihini bu soru şekillendirdi. Cevap olarak ortaya atılan düşünceler ise sistemleşti ve inancı biçimlendirdi. Ben **kimim**? Bu eller, ayaklar, bu atan kalp ben miyim yoksa benim mi? Ben isem alıp verdiğim nefes bittiğinde, atan kalbim durduğunda, soğumaya başladığımda, yavaş yavaş çürüyecek miyim? Her şey bitecek mi? Ölüm dedikleri o anı yaşadktan sonra artık hiçbir şey göremeyecek ve duyamayacaksam ondan sonra güneşin doğmasının, yağmurun yağmasının ve diğer insanların bir yerlere yetişmek için koşuşturup durmasının benim için ne **anlamı** kalır? Ölecek miyim? Evet. Peki, bu beden ben miyim? Hayır. O bana ait bir tür eşya ise ben **kimim**? Bir düşünce mi? Ruh mu? Ruh isem ölüm ile bedenimden ayrılınca ne olacağım? Peki, annemin rahmindeki o küçük bedene nasıl girdim? O bedene nereden geldim? O bedeni nasıl benimsedim? Doğdum, doğduğumdan beri kalbim atmaya devam ediyor, hiç farkında olmadan nefes alıyorum, hiç farkında değilim, bedenimde her an binlerce olay olup bitiyor, bütün işler bir ahenk içinde olup duruyor. Anne rahminde gelişip durmuş olmalıyım, o karanlık ortamı hiç **hatırlamıyorum**. Doğumum büyük bir sevinç yaratmış olmalı evde, hiç **hatırlamıyorum**. Üç-dört yaşlarıma kadar büyüyüp, gelişip durmuş olmalıyım. O yaşlarıma dair de pek bir görüntü gelmiyor gözlerimin önüne. Fotoğraflarımdan kendi bebekliğime, çocukluğuma bakıyorum. Annemin, babamın gençlik halleri ne güzel geliyor gözüme. Kardeşimle çekilmiş bir fotoğrafım var. Çok ağladığım için elime bir cep saati tutuşturmuşlar susayım diye, çok güzel bir fotoğraf, ama hiç **hatırlamıyorum** çektiğim günü. Beş-altı yaşlarıma dair oynadığım oyunlar geliyor gözümün önüne, ilkokula başladığım günden bir görüntü, ilkokul öğretmenim, okumayı söktüğümde kızaran elmam, okuma bayramı, sokaklarda bilye ve futbol oynadığım günler... Çok daha net bir biçimde ortaokul hatıraları geliyor sonra gözümün önüne, sınıf arkadaşlarımı ve öğretmenlerimin isimlerini rahatlıkla **hatırlıyorum**... Lise yıllarını düşündüğümde gittikçe net görüntülerle doluyor gözümün önü. Üniversite sınavım başarılı geçmiş, kazanmışım, tıp fakültesi öğrencisiyim artık, babam sevinçten ağlayacak ama bana belli etmek istemiyor. Üniversitedeyim, özel yurttta kalacağım, devlet yurdunda yer yokmuş.

Aile dışına ilk defa çıkıyorum ve başıma gelen ilk sorun bu. Hatırlıyorum, hem de dün gibi... Tıp fakültesinde solunan hava bile farklı, duygular çok farklı, aileden uzak yaşamak, genç olmak çok farklı, hem eğlenceli hem zor.

Felsefeye ve edebiyata olan ilgim gittikçe artıyor. Tıp fakültesinin ilk yılında sürekli okuduğumu hatırlıyorum. Şiir yazıyorum, şiir okuyorum, romantizm on sekiz yaşının dinamizmiyle karışıyor... Babamın vefatı, annem ve yaşlı dedemle beraber geçirdiğim günler geliyor ardından...

Hafıza işte böyle bir şey... Yıllarca yaşadıklarını geri sarıp birkaç saniyede yeniden yaşıyor insana. Ancak gücü bebeklik dönemine yetmiyor hafızanın. Doğumdan öncesi ise tam bir muamma... Tıpkı ölümden sonrasının muamma olması gibi...

Bugün, uzun bir yolculuğa çıkıyorum. “Ben kimim?” sorusuna bir cevap bulabilmek için.

Peki, sen, ben misin? Sen kimsin?” Nisan, 2004.

(Kızım Ece için yazılan “Ece ile Harun kimdi?” hikâyemizden...).

(Ece'nin doğum tarihi: 20.04.2004 (2004.2004)).

V. Kılavuz

“İnsan kendini bilme yolculuğuna çıkmayı kafasına koyduysa artık başka bir uğraşı kalmaz. Çünkü her şey bu yolculuğun içinde yollardan birinde, farklı kilometre taşlarında karşısına çıkacaktır. Önemli olan yollar içinde doğru yolu bulmak ve doğru noktadan **başlamaktır**. Bu yüzden çok fazla sil baştan yapılır. Pişmanlıklar ve boşa harcanıldığına inanılan zamansa cabasıdır.

Bir yerden **başlamak** gerekli... Benim gibi kendini arayan herkes kendine bir başlangıç noktası bulmak zorunda. Ama nereden **başlamalı**? Nereden **başlamak** konusunda ben şöyle düşünüyorum: Eğer ki kendimi arayacaksam, önce bugüne kadar kendimi nasıl tanıdığım ve tanıttığım noktasından **başlamalıyım**...

Sonra bir kılavuz gerekli bana.

Atatürk diyor ki: “Hayatta en hakiki mürşit ilimdir.”

Ata'nın dediği gibi ilk kılavuzum ilim. İlim yolunu yürümeden, başka hiçbir yolu yürümemeliyim. İlim, elimde bir fener. Önümü görebildiğim kadar ilerlemeliyim. Yoksa karanlıklar içinde boğulabilirim. İnsan tabiatımdan kaynaklanan merak beni rahat bırakmıyor. İşte yola çıkıyorum. Yolun uzunluğunu bilmiyorum. Yolun sonunu bilmiyorum. Yolun durumunu bilmiyorum. Şu an durduğum yer gerçekten yolun başı mı bilmiyorum. Yolun sonuna ulaştığımı sandığım anda artık ne olacağını bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Belki... Bilmiyorum. Tek bildiğim, yola çıkmak niyetinde olduğum.

Aynı niyeti paylaşıyorsan, okumaya devam et...” 2004.

(Kızım Ece için yazılan “Ece ile Harun kimdi?” hikâyemizden...).

VI. Evren

“Bir ağustos akşamı, sahildeyim. Gökyüzü yıldız kaynıyor. Dalgalar sahile vuruyor. Kendimi dalgaların ritmine kaptırıyorum. Uzaniyorum sırt üstü. Başımı göğe çeviriyorum. Sahildeyim, sahil insan kaynıyor. Ben kimseyi görmüyorum. Yalnız yıldızları görüyorum. Eğlence yerlerinin ışıkları arkamda ve önemsiz kalmışlar. Yalnızca kırpışan yıldızlar ve ben ve de ritmini tutturmuş dalgalar... Kayıp gidiyorum o gece, zamandan ve mekândan ötelere...

Bundan on binlerce yıl evvel yine aynı yıldızlara bakan insanları düşünüyorum. Onların hislerini **anlamaya** çalışıyorum. İlk insandan günümüze merak edilen o sorunun cevabını düşünüyorum: Bu uçsuz bucaksız görülen evren nasıl var oldu?

Çekirdek çitleyerek gezenleri, ateş yakıp etrafında gitar çalan, bira içen gençleri o sahilde bırakıyorum. Soruma cevap arayan bilim insanlarına kulak veriyorum.

Yirminci yüzyılın başlarında evrenin varoluşu hakkında bilim dünyasına “Gördüğümüz, göremediğimiz, bildiğimiz ve bilemediğimiz her şey ezelden beri hep mevcuttu.” düşüncesi hâkimdi.

Edwin Hubble, 1929’da tüm gökadalardan bizden uzaklaşmakta olduğunu saptamıştı. Hubble’a göre gökadalardan uzaklaşma hızları uzaklıklarıyla doğru orantılıydı. Bu bilgi evrenin genişlemekte olduğunu düşündürüyordu. Şöylece: Bir balon düşünelim. Üzerinde iki nokta işaretleyelim. Balonu şişirdikçe iki nokta birbirinden uzaklaşır. Evren de genişliyor olmalıdır ki gökadalardan birbirinden uzaklaşsın.

Bu düşünce “Büyük Patlama (= Big Bang)” olarak bilinen teorinin ortaya konmasına neden oldu. Bu teoriye göre; bundan yaklaşık 13,5 milyar yıl önce evren avucumuza sığacak kadar küçük bir nokta iken birden **patlamış**tır. Böylece bugün de genişlemesini sürdüren sonsuz boyutlara sahip olarak algıladığımız hale dönüşmüştür. Bu **patlamadan** sonra madde anti madde ile birlikte var olmuş ve madde miktarı anti madde miktarından biraz daha fazla olduğu için bildiğimiz madde evrende kalmış, maddenin çoğu anti madde ile birbirlerini nötrleyerek yok olmuştur. Genişleyen evrenin de bir sonu olacaktır. Bir gün muhtemeldir ki, evren içine çökecek ve o ilk ân’a, o avucumuza alabileceğimiz boyuttaki nokta haline dönecektir.

Bu kadar ilmî bilgiden sonra kendime soruyorum. Evren gerçekte nedir? O ilk nokta mı? Yoksa boyutları uçsuz bucaksız boşluk mu? Peki, ben evren içinde neyim? Bir nokta mı? Önemsizlik mi? Yoksa yanılıyor muyum?

Ben evrenin içinde değilim de evren benim içimde mi?

Peki, ben nasıl oluştu? İnsan olarak nasıl var oldum? Benimle aramaya devam ediyor musun?

Yoksa sen ben misin?” 2004.

(Kızım Ece için yazılan “Ece ile Harun kimdi?” hikâyemizden...).

VII. Sezgi

“Hayatta ilk kılavuzum şüphesiz ki bilim. Bilim beş duyumun algıları ile edindiğim bilgileri aklımı kullanarak yorumlamamı sağlıyor. Bilim ile evreni ve evren içinde kendimi tanımlamaya çalışıyorum. Şöylece:

Evren ikiye ayrılıyor: Ben ve Çevre. Çevre, benim dışımdaki her şey. Her şeyden beni çıkardığımda geriye çevre kalıyor. Tüm evreni ben ve benim dışım olarak ‘iki parça’ algılıyorum. Bu iki parçanın ikincisi olan çevre, sayısız parçaya ayrılıyor. Çevreyi ‘ÇOK’ olarak algılıyorum.

Bilim beni bir yere kadar götürdükten sonra in diyecek, ben seni buradan daha ileriye götüremem. Çünkü bilim, beş duyumun algılama yetisiyle sınırlı bir vasıta. Algılarımın sınırına gelince beni indirecek. Oysaki ben, bilim beni terk ettiğinde varmak istediğim yere henüz varmamış olacağım. Artık kendime yeni bir vasıta bulmam gerekecek. O vasıta sezgilerim olacak. Sezgilerimin sesini duymayı başardığımda ‘ben’ dediğim aslımı bulacağım. Bir bakacağım ki dışımda olarak kavradığım çevrenin ben de içindeymişim! Artık ‘İKİ’ nin kavranışı da bitecek ve ‘BİR’e varacağım. O an ‘BEN’ yok olacağım. Bu yokluğum ise varlığımın ta kendisi olacak.

Ey sen! Ben olduğunu sezinlemiyor musun?” 2004.

(Kızım Ece için yazılan “Ece ile Harun kimdi?” hikâyemizden...).

IX. Varlık

“Uyandım. Bir rüya görmüşüm. Çok korkmuşum. Kalbim hâlâ hızla çarpmakta. Fazlasıyla terlemişim. Rüyamı hatırlıyorum. Apartmanların üzerinde uçuyordum, sonra birden... Evet, şimdi, uyanığım, her şey öyle gerçek ki, saat sabahın yedisi. Hazırlanıp işe gitmem gerek... Evet, ben **kimim**? Apartmanların üzerinde uçan mı? Yoksa işe gitmeye hazırlanan mı? Tabii ki işe gitmeye hazırlanan demek çok akılcı. Peki, rüyayı rüya, gerçeği gerçek olarak nasıl ayırt edebiliyorum ki... Uyanık olduğum ve gerçek olduğunu sandığım bu maddi dünya da bir rüya âlemi olmasın. Biraz düşündüğümde kuşkuya kapılıyorum.

Beş duyumla algıladığım bu dünya gerçekten var mı? Ben var mıyım? Var olmak diye bir şey var mı? Varlık üzerine düşünmek ve araştırmak zorunda hissediyorum kendimi. Bu konuda bana ışık tutacak bir bilim dalı var: Ontoloji (Varlık Bilim).

Ontoloji işe varlığın var olup olmadığına cevap arayarak başlıyor. Ben de öncelikle bu sorunun cevabını arıyorum. Bir görüş; varlık yoktur, diyor. Bu görüş *nihilizm* olarak biliniyor. Uzak Doğu dinleri gerçekte varlığın yok olduğu yönündeki bu görüşe sahiptir. Bu dinlere göre varlık sadece Mutlak Varlık'tır. O'nun dışında var olduğunu sandığımız hiçbir şey var değildir.

Hint irfanının Kutsal Kitapları *Upanişad*'larda Mutlak Varlık olan Brahman şöyle tarif ediliyor: ‘O bütün ilişkilerin ve ilgilerin ötesindedir. Onun hiçbir karşıtı ve hiçbir yönü yoktur. O, düşünülemez ve idrak edilemez. O, her şeyin içinde dinginliğe erdiği Brahman'dır.’

Yine Hint İrfanına göre ‘BEN’ yoktur. Ben, dediğimiz aslında bir mayadır yani hayal.

Taoizmin kurucusu Yaşlı Üstat lakaplı Lao Tzu, varlık hakkında bilgi veremeyiz, Mutlak Varlık açıklanamaz, adlandırıl**amaz** ve tanımlanamaz, diyor.

Bu bilgiler ışığında her şeyin kendisinden geldiğini düşündüğümüz Mutlak Varlığın varlığını ne duyularımızla ne de düşünerek bilme şansımız yoktur. Bu yüzden de böyle bir varlığın varlığına inançsız insanlar da vardır. Onlara bilimsel bir ispat sunmanın da imkânı yoktur. Bir görüş de varlık vardır ve duyularımızla algıladığımız nesnelere, diyor. Bu görüş realizmdir...

Ontoloji varlığın var olup olmadığından sonra ne olduğu sorusuna cevap arar. Varlığın düşünce (ide) olduğunu düşünenlerle onun madde olduğunu düşünenler iki ana grubu oluştururlar bu konuda.

İdeler denilince akla hemen Platon gelir. Platon'un gerçek varoluşun İdeler Dünyasında yer aldığını anlatan 'at' örneği çok çarpıcıdır. Platon tahtadan yontarak bir at yapmaya çalışır, der. O zaman bir 'at' imajı belirir kafanızda. Tahtayı yontarsınız. Böylece birçok at yaparsınız. Ama yaptığınız her atın bir kusuru vardır. Birinin bir kulağı yoktur, birinin kuyruğu kopuktur, birinin bir ayağı bozuktur... Oysaki kafanızdaki 'at' imajı kulağı, kuyruğu ve ayaklarıyla kusursuzdur. Gerçek olan ise 'ide at'tır. Diğerleri onun madde olarak görünen yalancı yansımalarıdır. İdealizm denilen bu felsefi akımın içinde Aristo'yu, Batı felsefesiyle karşılaştıklarında Platon'u kendilerine yakın bulan İslam düşünürlerini ve on dokuzuncu yüzyılda diyalektik idealizmin kurucusu Hegel'i de görürüz.

İdealizmin karşısında varlığın madde olduğunu savunan materyalizm düşüncesi yer alır. Yunan düşünürü Demokritos, her varlık bölünemez olan atomlardan oluşur, der ve materyalistlerin atası olur. İyonyalı atomist düşünürlerin varoluşun sebebi olarak gösterdikleri maddesel varlıklar da materyalizmin temellerini teşkil eder. Bunlar arasında Tales her şeyin sudan, Anaksimenes havadan ve Herakleitos ise ateşten var olduğunu ileri sürmüştür. Thomas Hobbes varlığın cisimlerden oluştuğunu savlar. Hobbes'e göre ruh beynin bir fonksiyonundan başka bir şey değildir. Ruh hakkında Hobbes gibi düşünen La Metrie ruhsal hayattaki tüm oluşumlar organik hayatın ürünüdür, der. Ve dünyayı ideolojisiyle sarsan bir düşünür, Karl Marx'a varılır. Marx, Hegel'in diyalektiğini alır, idealizmini materyalizme çevirir ve diyalektik materyalizmi kurar. O'na göre madde bilinçten ayrı ve bağımsız olarak vardır. İnsan beyni maddesel olan doğanın ürünüdür ve maddesel olan beyin ideyi yaratır. Platon'un dediğinin tam aksine...

Varlık üzerine iki temel görüş, idealizm ve materyalizmi birleştiren ve İkicilik (Dualizm) olarak bilinen bir görüş daha vardır. Bu görüş ise *cogito* olarak bilinen "Düşünüyorum, öyleyse varım" düşüncesinin sahibi Descartes'e aittir. O'na göre ruh öyle bir cevherdir ki onu cevher yapan yüklemi düşüncesidir. Madde öyle bir cevherdir ki onu cevher yapan yüklem yayılımıdır. Kısaca iki cevherden biri düşünmekte diğeri yayılmaktadır. Ruh ile madde arasında bir ilişki yoktur. Bunlar mutlak olarak birbirinin zıddıdır.

Bunlar dışında varlığı fenomenler (olaylar) olarak kabul eden bir düşünür vardır: Husserl. O'na göre fenomenler, tek tek algılanan nesnelere değildir. Tek tek nesnelere ifadesi olan bütünsel kavramlardır. Elma, portakal, erik yerine meyve fenomendir. Asıl gerçek öz olan da budur.

Varlık üzerine tartışmayı ben şu bilinen tavuk-yumurta örneğine benzetirim: Tavuk mu yumurtadan çıkar yoksa yumurta mı tavuktan? Muhtemel cevaplar: Yumurta tavuktan çıkar,

tavuk yumurtadan çıkar ve ikisi de doğrudur. Bunun gibi madde ideyi doğurdu, ide maddeyi doğurdu ya da her ikisi birbirinden bağımsız olarak vardır, denilebilir. Bir ressam düşünelim. Ressam bir tabloyu yapmıştır. O tablo bir maddedir şüphesiz. Soru şu olsun. Ressam önce tablonun bir idesini mi yarattı zihninde? Evet, ide olmadan tablo ortaya çıkmazdı. Öyleyse ide maddeyi doğurdu. Gayet akla uygun bir cevap. Yalnız devam edelim. O resmin idesi ressamın daha önceki yaşantılarında duyumsadığı maddelerden oluşmadı mı? O resimdeki ağaç, deniz, gökyüzü gerçek hayattaki ağaç, deniz ve gökyüzünden elde edilmedi mi? Önce maddi olan dünyadaki varlıklar ressamın zihninde ideye dönüştü, sonra o ide maddi dünyaya tablo olarak geri döndü. Buna göre cevap, ide maddeden doğar, olacaktır. Bu cevap da akla uygundur. Peki, o maddenin ötesinde ide yok mu? Peki, o idenin ötesinde madde yok mu? Konu bir ressamın tablosundan zincirleme sorularla, peki en başta ide mi, madde mi vardı? Sorusuna gelir dayanır. Şimdi ne diyebiliriz ki? Yukarıda örneklerini sunduğumuz gibi her düşünen insan kendince bir cevap üretebilir...

(...)

Ama ben kendimi aramak için çıktım yola. Seni de yanıma aldım. İki çarpı ikinin dört ettiği yere varmalıyım seninle. Varamazsam ben de yokum, sen de.

Yoksa ne ben varım ne de sen. Yoksa sen ben misin? Yoksa bir olan ve tek var olan O mu? O.

Aramaya devam ediyorum.” 2004.

(Kızım Ece için yazılan “Ece ile Harun kimdi?” hikâyemizden...).

X. Bilmek ve İnanmak

“İnsanoğlunun en büyük entelektüel uğraşısı bence kendini bilmektir. Kendini bilmek ise insanı, Tanrı’yı bilmeye götürür. Tüm insanlar kendilerini bildikleri üzere Tanrı’yı bilirler. Ve her insan kendini nasıl bilirse Tanrı’yı da öyle bilir. Bu yüzden geçmiş medeniyetlerin Tanrı’yı hayal edişlerine baktığımızda hep kendi tiplerinde bir tanrı hayal etmiş oldukları görülür. Eski Yunan’da Trakyalıların tanrıları yeşil gözlü, beyaz tenli iken, Afrika yerlilerinin tanrıları zenciydi...

Yine insanlığın gelişmesi ile Tanrı kavramı da gelişmiştir. İnsanlığın gelişmesi, bir insanın gelişmesi izdüşümünde ele alınabilir. Bir insan çocukluk dönemindeyken tüm dünyayı somut olarak algılar. Sürekli öğrenmek ister. Öğrenmek için cisimleri eline alır, ağzına

götürür, tadına bakar ve böylece tanır. Sonra olgunluk döneminde artık somut varlıkların dışındaki varlıkların da farkındadır. Sevgi, aşk, paylaşmaktan duyulan haz gibi... Bu soyut kavramları da hisseder, düşünerek önemlerini kavrar. Daha ileri olgunluk aşamasındaysa var olan her şeyin arasında bir bağ olduğunu kavrar. Her şeyde var olan düzenin kurucusu olan bir varlığın düşüncesine ulaşır... Aynı şekilde insanlık da çocukluk döneminde dünyayı somut olarak ele alıyordu. Tanrı bilinci ister istemez görülebilecek, dokunulabilecek bir tanrı ile ya da tanrıyı sembolize eden bir cisimle kendini gösteriyordu. Totem dinleri, putperestlik işte bunun sonucu doğmuştu. İnsanlık bu çocukluk döneminde evrene hâkim olacak bilime sahip olmadığı ve evrendeki her şeyin birbiriyle bağlı ve düzen içinde olduğunu kavrayamadığı için birçok tanrı yaratmıştı. Gök, yer, ateş, su tanrıları gibi. Yine tanrıları kendileri gibi düşündüklerinden erkek olan tanrılar ve kadın olan tanrıçalar yaratılmıştı. Bunlar insanlar gibi evlenmekte, çocuk sahibi olmakta, sevmekte, kızmakta ve savaşmakta idi. Oysa insanlığın olgunluk döneminde evrenin bilimsel kavranışı arttı ve tanrıların sayısı azaldı. İnsanlığın en olgun dönemindeyse evrenin bilimsel kavranışı tüm evrene nüfuz eden ahengin var edicisi Mutlak Varlık fikrine ulaşıldı. İnsanlık somut kavramlar gibi soyut kavramları da algılayacak düzeye erişti.

Hız. İbrahim'in (a.s.) yaşadığı dönem, işte insanlığın bu somut tanrı fikrinden soyut tanrı fikrine geçişinin kanıtı bir özelliğe sahiptir. Hız. İbrahim'in (a.s.) döneminde insanlar inanç yönünden üç gruba ayrılıyordu: Putlara tapanlar; güneş, ay ve yıldızlara tapanlar ve krallara tapanlar. Hız. İbrahim (a.s.) bir put yapıcısı ve satıcısı olan babasına sapıklık içinde olduğunu söyledikten sonra tanrısını aramaya koyulmuştu. Bilindiği üzere yıldızları, ayı, güneşi tanrı kabul etmesine rağmen, bunların tanrı **olamayacağı** fikrine ulaşmış ve sonunda uyanışa varmıştı. Bu uyanış Kuran'da şu ayetle bildirilmiştir: "O, güneşi doğarken görünce: Rabbim budur, zira bu daha büyük, dedi. O da batınca, şöyle dedi: Ey milletim! Ben sizin Allah'a ortak koştuğunuz şeylerden uzağım. Çünkü ben yüzümü gökleri ve yeri yoktan yaratan Allah'a çevirdim ve ben ona ortak koşanlardan değilim (Enam, 78-79)."

Hız. İbrahim'in (a.s.) uyanışı ona ilahi bir lütuftu. O, peygamber olarak seçilmiş yüce bir insandı. Putperest kavminin mabedinde tüm putları parçalamıştı. Hız. Muhammed (S.A.V.) de iki bin altı yüz yıl sonra O'nun inşa ettiği Kâbe'yi putlardan temizleyecekti. Bugün Hız. Muhammed'in (S.A.V.) zamanının üzerinden de yaklaşık bin dört yüz yıl geçti. Bunca bilimsel gelişmeye rağmen insanlık o en olgun olacağı döneme hâlâ ulaşamadı. Belki evlerde tahtadan putlar yok ama para, altın, hisse senedi, döviz ve otomobil gibi tapılan putlar mevcut günümüzde. Çünkü hâlâ insanlar kendilerini bilmiyorlar ve de insanlık kendisini bilmiyor!

Bizler, kendimizi bilme sürecimizi tamamladığımızda Tanrı'ya artık inanmayacağız. Çünkü Tanrı'nın varlığını ve birliğini kendimizi bildiğimiz gibi bileceğiz.

Bunun için de sadece niyete ihtiyacımız var. Bizler, hâşâ Hz. İbrahim (a.s.) gibi peygamber değiliz; ancak kendini bilme niyetinde **samimi**, gayretkâr ve sabırlı olduğumuz sürece mutlaka Latif'in lütfu bize de ulaşacaktır.

Kendimizi bilme yolunda, somut düşünmenin yanında soyut da düşünecek olgunluğa erdiysek bilimin yanında kılavuz olarak Allah'ın (c.c.) Kutsal Kitaplarını da yanımıza alma vaktimiz gelmiştir.

Benimle devam ediyorsan aynada bir kendine bak.

Sen, varsan eğer, kimsin?

Ben misin?" 2004.

(Kızım Ece için yazılan "Ece ile Harun kimdi?" hikâyemizden...).

XI. Bir ve İki

Soru: Üç var mıdır?

Cevap: İki'nin varlığı bile şüpheli.

“Başa gidelim mi? Her şeyin başına. Varlığın var olmadığı hiçliğe.

‘Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı'nın Ruhü suların üzerinde dalgalanıyordu (Yaratılış, 1:1-1:2).’

Tevrat'ın Yaratılış (Tekvin, Genesis) Kitabı bu ayetlerle başlıyor. Ne anlıyorsunuz? Tanrı'nın hiçlikten göğü ve yeri yarattığını, değil mi? Bu gök ve yerin dünyamızın göğü ve yeri olduğunu mu düşünüyorsunuz? Oysaki güneş, yıldızlar içinde bir yıldız; dünya, gezegenler içinde bir gezegense, neden Tanrı evrende ilk olarak dünya gezegeninin göğünü ve yerini yaratsın ki? Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Ne düşünüyorsunuz? Yeryüzünün şekillerinin hiç birinin olmadığı, her yerin karanlık olduğu bir zaman mı? Oysaki dünya var olduğunda, güneş zaten vardı! Dünya, güneş tarafından aydınlatılıyordu! Neden her yer engin karanlıklarla kaplı olsun ki?

Tanrı'nın Ruhü suların üzerinde dalgalanıyordu. Tanrı'nın Ruhü nedir? Sular, bildiğimiz sular mıdır? Tales, evrenin sudan var olduğunu söylemişti. O'nun sudan kast ettiği acaba bildiğimiz su mudur?

Evet, demek istiyorum ki, Kutsal Kitaplar'da anlatılanların hepsi semboliktir. Böylece aklımızın **alamayacağı** gerçekler anlaşılır hale getirilmiştir. Öyleyse bu sembolik anlatımın altındaki gerçekleri görebilmek için çabalamalıyız. Kendimizi bilmek istiyorsak bu şart! Çünkü yaratılışı bilmeden kendimizi; kendimizi bilmeden de yaratılışı bilemeyiz.

O zaman artık Yaratılış Kitabı'nda bize ileilmek istenen mesajı anlamaya çalışalım:

Ben doğmadan önce, siz doğmadan önce, babalarımız doğmadan önce, Hz. Âdem'den (a.s.) Hz. Havva olmadan önce, Hz. Âdem (a.s.) yokken, dünya yokken, güneş yokken, yıldızlar yokken, cennet de cehennem de yokken, melekler yokken, Şeytan yokken, zaman yokken... Hiçlikten başkası yokken... Tek bir şey vardı: O!

O, sonsuzdu. Sonsuza uzanıyordu. Sonsuzluğu dolduruyordu. Sonsuzluğa genişliyordu.

Tevrat'ta 'sular' diye söz edilen işte o sonsuzluktur! Işığın hiç olmadığı sonsuzluk... Tanrı'nın Ruhu ise O! İçinde her şeyi barındıran... O, sonsuzluktu; sonsuzluksa O. Bir ve tek olandan başka hiçbir şey yoktu. Sonra:

'Tanrı, Işık olsun, diye buyurdu ve ışık oldu. Tanrı, Işık'ın iyi olduğunu gördü ve onu karanlıktan ayırdı (Yaratılış, 1:3-1:4).'

O, içinde her şeyi barındırandan ışık tecelli etti, diyor Tevrat. Bu ne demek? Tanrı'nın, Işık'ın "iyi" olduğunu görmesinden kasıt ise, Işığın içinde tüm pozitif güçleri barındırmasıdır. Pozitif güçlerden kasıt, aklınıza gelebilecek iyi olan her türlü şeydir.

Işık tecelli etmişti. Işık her şeye sahipti ama bir tek şeye değil! Işık o tek şeyi de arzuluyordu. Tek sahip olmadığı o şeyi: Paylaşmak. Işık'ın özünde; sonsuz paylaşmak, durmadan vermek, sonsuza kadar sunmak vardı. Peki, neyi paylaşmak istiyordu Işık? Kendisinden başka hiçbir şey tecelli etmemişken tabii ki kendisini!

Kendisini Karanlık'ı aydınlatan Işık olarak sunabilmek için Işık'ın; Karanlık'ı karşısında görmesi gerekiyordu. Bu şarttı. Yoksa tek başına paylaşım nasıl olurdu ki? Verebilmek için alan gerekiyordu? Sunabilmek için sunulan... Oysaki Karanlık yoktu! Karanlık Işık'ın içindeydi. Işık, özündeki kendini paylaşım isteğini gerçekleştiriyordu. Bu yüzden de, Karanlık'ı kendisinden ayırdı. Karanlık, Işık'ın içine dolacağı Kap olarak yaratılmış oldu.

Evet, ayrılış gerçekleşmişti işte. Ayrılış, BİR' in İKİ olması demektir.

BİR, O İDİ.

İKİ İSE, IŞIK ve KARANLIK'IN YARATILIŞI." 2004.

(Kızım Ece için yazılan "Ece ile Harun kimdi?" hikâyemizden...).

XII. Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm: Bizi nereye götürecek?

“Diyalektik... Aslında İKİ üzerine kurulu yaratılış yasasından başka bir şey değil...”

Batı’da, on dokuzuncu yüzyılda idealist Alman düşünür Hegel diyalektik felsefesini doruğa çıkarmıştı. Hegel’den sonra Sosyalizm ideolojisinin babası olarak bilinen materyalist Alman düşünür ve sosyolog Karl Marx, Hegel’e ait diyalektik felsefeyi kendi materyalist felsefesiyle birleştirerek diyalektik materyalizmi şekillendirmişti. Sosyalistlerin ve komünistlerin felsefi düşüncelerini yansıtan temel kitaplardan birisi de Fransız düşünür Politzer’in kaleme aldığı “Felsefenin Temel İlkeleri” kitabıdır. Bu kitap, diyalektiğin Marksist yorumlanışının en güzel yapıtlarından biridir.

Felsefenin Temel İlkeleri isimli kitapta diyalektik özetle şöyle anlatılmaktadır:

Diyalektiğin birinci çizgisi, her şeyin birbirine bağlı olmasıdır. Bu ne demektir? Politzer der ki; diyalektik metafiziğin tersine, doğaya, birbirinden kopuk, tek başına ve birbirinden bağımsız ayrı ayrı nesnelere ve fenomenlerin rasgele bir araya toplanmış bir yığını olarak değil, organik olarak birbirine bağlı buldukları, birbirlerine bağımlı oldukları ve karşılıklı olarak birbirlerini koşullandırdıkları bağlantılı tam bir bütün olarak bakar.

Diyalektiğin ikinci çizgisi, her şeyin durum değiştirmesidir. Bu ne demektir? Politzer der ki; diyalektik, metafiziğin tersine, doğanın, dingin ve durağan, durgun ve değişmez bir durumda değil, kimi şeylerin doğduğu ve geliştiği, kimi şeylerin dağıldığı ve yok olduğu, sürekli hareket ve değişme, kesintisiz yenilenme ve gelişme durumunda olduğunu kabul eder. Her şeyin birbirine bağlı olduğunu gördük (Diyalektiğin birinci çizgisi). Ama birlik olan bu gerçek, aynı zamanda harekettir. Hareket, gerçeğin ikincil bir görüntüsü değildir. Doğa, artı, hareket; toplum, artı, hareket yoktur. Hayır, gerçek, harekettir, süreçtir. Bu doğada ve toplumda böyledir.

Diyalektiğin üçüncü çizgisi, nitel değişimdir. Bu ne demektir? Politzer der ki; diyalektik, metafiziğin tersine, gelişme sürecini, nicel değişmelerin nitel değişmelerle sonuçlanmadığı basit bir büyüme süreci olarak düşünmez, ama önemsiz, gözle görünmeyen, için için değişmelerden göze çarpan, kökten değişmelere, nitel değişmelere geçen, nitel değişmelerin kademeli olmadığı, ama hızlı, ani oldukları, bir durumdan öteki duruma sıçramalarla geçerek gerçekleştikleri bir gelişme olarak ele alır; bu değişmeler olumsal (olabilir ya da olmayabilir) değildir, zorunludurlar; farkına varılmayan ve dereceli, hissedilmeyen ve nicel değişmelerin birikiminin sonucudurlar.

Diyalektiğin dördüncü çizgisi, karşıtların savaşımıdır. Bu ne demektir? Politzer der ki; diyalektik, metafiziğin tersine, doğadaki nesnelere ve olayların iç çelişkiler içerdikleri, çünkü hepsinin olumlu ve olumsuz yanları, bir geçmişleri ve bir gelecekleri olduğu, hepsinin yok olup giden ya da gelişen öğeler taşıdıkları görüşünden yola çıkar; karşıtların savaşımı, eski ile yeni arasındaki, ölen ile doğan arasındaki yitip giden ile gelişen arasındaki savaşım, işte bu, gelişme sürecinin, nicel değişmelerin nitel değişmelere çevrilmesinin içindeki içeriktir.

Gelişmenin ilkesi olarak çelişkinin incelenmesi, şu başlıca nitelikleri ortaya çıkarmamıza olanak sağlar: Çelişki içtedir, çelişki yenileştiricidir, karşıtların birliği vardır.

Çelişki içtedir ne demek? Politzer der ki; her gerçek harekettir, bunu gördük. O halde, hiçbir hareket yoktur ki, bir çelişkinin, bir karşıtlar savaşımının ürünü olmasın. Bu çelişki, bu savaşım, içtedir, yani ele alınan hareketin dışında değildir, onun esasıdır.

Çelişki yenileştiricidir ne demek? Politzer der ki; Çelişkinin iç niteliğini saptamak yeterli değildir. Bu çelişkinin, eski ile yeni arasında savaşım olduğunu da görmek gerekir. Yeni, eskinin bağrında doğar; eskiye karşı büyür. Çelişki, yenin kesin olarak eskiye karşı üstün geldiği zaman çözülür.

Karşıtların birliği nedir? Politzer der ki; çelişki, ancak iki güç arasında savaşım varsa vardır. O halde, çelişki, zorunlu olarak birbirlerine karşı olan iki ucu içinde saklar: Çelişki, karşıtların birliğidir. Bu, çelişkinin üçüncü niteliğidir.

İşte diyalektik-materyalist bir düşünür diyalektiği böyle anlatmıştır. Doğanın gerçek yasaları olan diyalektik yasaları gözler önüne sunan komünizm felsefesi ilahi olan bu yasalara sahip çıkarak insanlığı peşinden sürüklemiştir. Yirminci yüzyılın ikinci yarısında dünyanın üçte biri komünizmin hâkimiyeti altına bu felsefe sayesinde girmiştir.

Komünizmin büyükleri Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao tarafından diyalektik, sosyal bilimlere uyarlandı. Böylece üretici güçler ve üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin tüm insanlık tarihi boyunca incelenmesiyle “Tarihsel materyalizm” dediğimiz felsefe doğdu. Tarihsel materyalizm insanlık tarihini nasıl ele alıyor? Buna da bir göz atalım:

İnsanlar ilk çağlarında ilkel komün hayatı yaşıyorlardı. Bitki toplayıcılığı yapıyorlar, bitkisel ürünlerle besleniyorlar, mağaralarda yaşıyorlardı. Sistem anaerkildi. Kadınların erkeklere karşı sosyal üstünlüğü vardı. Çünkü kadın doğuruyordu. Yaklaşık dokuz aylık gebelik süresi, cinsel ilişkiyle doğum arasında var olan neden-sonuç ilişkisinin görülmesine engeldi. Bu yüzden doğurma özelliği olan kadının doğaüstü güçleri olduğuna inanılıyordu. Bu ilksel insanlar için din yoktu. Çünkü tanrı fikri henüz oluşmamıştı. Özel mülkiyet yoktu.

Çünkü toplanan tüm besin ürünleri anne olan kadın tarafından eşit olarak herkese üleştiriliyordu. İnsanlar çıplaktı. Her anlamda. Kendilerini sıcaktan ve soğuktan koruyacak giysileri yoktu. Vahşi hayvanlardan korunacak silahları yoktu. Gök gürültüsü, şimşek, yağmur, deprem gibi doğa olaylarından korkuyorlardı. Ne olduğunu anlamıyorlardı çünkü... Sonra insan, elini kullanmayı öğrendi. Diğer hayvanlardan onları üstün kılan başparmakla işaret parmaklarını birleştirerek *pincing* denilen tutma hareketini yapabiliyorlardı. İnsan taş atmayı öğrendi. Kargıdan silah yapmayı... Sonra taşları birbirine sürterek kıvılcım çıkarttı. Böylece ateşi buldu. Ateşe hâkim olmak insanları hayvanlardan üstün kıldı. Böylece insan gelişmeye başladı. Hayvanlara üstün olan insan onları avlamaya başladı. Avladığı hayvanları ateşte pişirdi, yedi. Avcılık bitki toplayıcılığına göre daha çok kas gücü gerektiriyordu. Böylece insanlık ilk defa “iş bölümüne” gitti. Kadınlar, bitki toplayıcılığı gibi daha pasif işleri yüklendi. Erkekler ise avcılık gibi daha aktif işleri... Böylece kadın ile erkek arasında “toplumsal cinsiyet ayrımcılığı” denilen ve günümüzde bile hâlâ kapatılmayan ayırım oluştu. İlkel komün denilen insanlığın tarih öncesi, milyonlarca yıllık süreci böyle geçti.

Avcılık dönemini yaşayan insanlar, hayvanlara olan hâkimiyetlerini ileriki zamanlarda daha da arttırdılar. Onlardan bazılarını ehlileştirdiler. Hayvancılık dönemi başladı. İnsanlar hem hayvansal ürünlerden yararlandılar hem de hayvanların gücünden. İnsanlar hayvanları ehlileştirirken cinsel ilişki ile doğum arasındaki neden-sonuç ilişkisinin de farkına vardılar. Doğum olayında erkeklerin de payının olduğunun anlaşılması doğaüstü oldukları düşünülen kadınların sosyal statüsünü sarstı. Zaten toplum içinde pasifleştirilmeye başlanılan kadının erki iyiden iyiye elinden gidiyordu. Böylece ataerkil toplum yapıları oluşmaya başladı... Sonra insanlık tarım çağına ilerledi. Bitki toplayıcılığı, avcılık ve hayvancılığın ardından insanlar ekim yaparak bitkilerden daha çok mahsul alınacağını gördüler. Tarımla birlikte sınıflı toplumlar çağına da girildi. Çünkü “özel mülkiyet” kavramı geliyordu artık. Tarım yapan insanlar toprağın belli bir kısmını ekiyorlar ve o toprağa sahip çıkıyorlardı. Tarım çağına kadar istediği bitkisel besini istediği yerden almaya alışan insanlar tarla denilen ekili alanlarda bol ürünü bulunca buralara da istedikleri gibi gireceklerini zannettiler. Ancak tarlayı kendisi için eken insanlar onları oraya sokmadılar. Toprağa sahip olanlar ile olmayanlar ilk toplumsal sınıflar olarak sahne aldı insanlık tarihinde. Toprağa sahip olanlar sahip olmayanlardan toprağı korumak zorundaydılar. İnsanlar ilk defa birbirlerine karşı cephe aldılar ve silahlandılar. Toprağa sahip olanlar güçlü olanlar oldu. Güçlüler topluma bir nizam koydular. Toprağı iki yönden korudular. Hem metafiziksel hem fiziksel... Şöylece: Toprağa sahip olanlar ellerinde silahları, başka insanlara karşı topraklarını savundular. Ancak gece

uykudayken ne olacaktı? Yorulunca ne olacaktı? Hayır, toprağı sürekli koruyacak güce veya güçlere ihtiyaç vardı. Bu güç fiziksel olmamalıydı. Doğauştü gizil güçlere ihtiyaç vardı. İşte o zaman toprağın sahipleri, örneğın kendi toprakları üzerinde olan bir ağacın gizil güçleri olduğunu ileri sürdüler. Eğer kendilerinden izinsiz topraklarına birisi girerse o ağacın azabına uğrayacak ve zarar görecekti. Ağaç gibi bu gizil güç bir kaya oldu, bir dere oldu, sonra insan ağaçtan kestiğı tahtalara, kayalara şekiller verdi, putlar oluştu, sonra yeryüzünden başını yukarıya kaldıran insanlar gizil güçleri güneşte gördü, ayda gördü, yıldızlarda gördü... Böylece ilksel din olan totem dinleri, putperestlik oluştu. Bu ilksel dinlerin etkileri günümüzde dahi sürmektedir... Toprağı metafiziksel olarak böyle koruyan toprak sahipleri, fiziksel yönden korumak için de ilksel devletleri yarattı. Kanunlar koydu, kendi topraklarını korumak için. Sonra bu kanunların uygulanması için silahlı güce gerek duyuldu. Toplumun fiziksel yönden en güçlülerini kendi himayesine alıp besleyen toprak sahipleri askeriye kurdu. Böylece ataerkil yapı, tarım, özel mülkiyet, din, devlet, askeri güç kavramlarının yerleştiğı toplumsal yapıdan oluşan bir hal aldı insanlık tarihi. Bu toplumsal yapının ilksel haline “Kölelik Sistemi” denildi. Bütün güç toprak sahiplerinde iken toprağına sahip olmayanların hiç gücü yoktu. Toprağına sahip olmayanlar toprağın işçisi olan, alınıp satılan köleler haline geldiler.

Sonra binlerce yıl geçti. Toprak sahiplerinin adı derebeyi oldu. Köleler toprağın sahibi olamasalar bile toprağı işleyen aletlerin sahibi haline geldiler. Bir takım haklar kazandılar böylece. Devlet yapısı, askeriye ve çok tanrılı dinler sistemi gelişti. Toprak sahipleri daha çok toprağın ve daha çok askerin sahibi olabilmek için birbirleriyle savaştılar. Toprak işçileri olan köleler de bu savaşlarda yanlarında çalıştıkları derebeyler için savaşa sürüldüler ve öldüler. İnsanlık tarihi dünyanın her yerinde kılıç şıkırtılarına sahne oluyordu. Bu toplumsal yapıya “Feodalizm” denildi.

Sonra yine binlerce yıl geçti. Feodalizm iyice gelişti. İmparatorluklar çağına varıldı. En önemli üretim gücü toprak olduğu için daha çok toprak sahibi olma isteğı daha çok savaş, daha çok asker, daha çok kan, daha çok ölüm ve neticede daha çok toprağına sahip olmayı yarattı. İnsanlık uluslara ayrılmıştı. Ulusların kendi dilleri, dinleri, kültürleri vardı ancak birçok ulus tek imparatorluk altında toplanıyordu. İmparatorluklar, kıtalara yayılıyordu. Güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar topraklarının olduğunu söyleyen büyük imparatorlar var oldu tarih sahnesinde. Feodalizmin geliştiğı, bu imparatorluklar döneminde toprak sahipliğı de “tek el” de toplanmaya başladı. Hani küçük tarlasını toprağına sahip olmayanlardan koruyan küçük toprak sahibi vardı ya. Hani o toprağına korumak için bir

ağacın gizil güçlerinden yararlanıyordu ya. İşte bu kıtalara yayılmış imparatorlukların imparatorları da aynı mantıkla bir gizil güce ihtiyaç duyuyordu. Bu döneme kadar derebeyler, krallar toprağa sahip olmak için savaşırlarken inandıkları tanrıları da yukarıda birbirleriyle göğün, yerin, yeraltının, okyanusların sahibi olmak için savaşıyordu. Şimdi ise büyük imparator tüm toprakları kendi elinde toplamış bulunuyordu. Onun tanrısı daha önce mağlup ettiği tüm kralların tanrılarını da yenmiş ve tek kalmış olmalıydı. Böylece dinler de çok tanrılıktan tek tanrılığa doğru gelişim gösterdi. Büyük imparator, tüm toprağın sahibi tek tanrının dünyadaki gölgesi olarak kendini ilan etti ve onun adına dünyada hüküm sürdü... Ataerkil yapının sürdüğü, toprağın belirleyici üretim aracı olmaya devam ettiği, toprak sahipliğinin tek elde toplandığı, dinlerin tek tanrıcılığa doğru geliştiği ve on dokuzuncu yüzyıla kadar insanlık tarihini sürükleyen bu toplumsal yapıya “İmparatorluklar Çağı” denildi. İmparatorluklar Çağı sürerken Avrupa’da insanlık tarihini kökten değiştirecek değişimler yaşanmaya başladı. Büyük düşünürler yeni bir insanlık hayalini kuruyordu. Bunlardan İngiltere’de, Campanella “Güneş Ülkesi” adlı kitabı yazmıştı. Campanella gibi Thomas More da ünlü eseri Ütopya’da özel mülkü olmayan, altına önem vermeyen, her şeyi ortaklaşa paylaşan, özgürlük içinde kralısız yaşayan çok uzaktaki bir ada halkını anlatmıştı. Dünyaya toplumsal mutluluğun bir örneğini sunmuştu böylece. Ancak Orta Çağ Avrupası’nda Kilise bu tür fikirlere karşıdır. Kilise bilimsel ve sanatsal her türlü düşünsel gelişimin önünde engel olmakta, böylece kendisinin de hâkimiyetinin olduğu feodal düzenin korunmasına hizmet etmektedir. Ancak nafiye... Rönesans ve reform hareketleriyle bilimsel, sanatsal, dinsel alanlarda bir devrim yaşanır Avrupa’da. Hümanizm hâkim düşünce haline gelir. Tanrı’nın hâkim olduğu dünya, onun yeryüzündeki halifesi imparatorlar, ruhban sınıfın toplumdaki rolü bir yana atılır. İnsan, birey olarak dünyanın merkezine yerleştirilir. Dünya hayatı ölüm sonrası hayattan önemli hale getirilir. İnsan hakları kavramı ortaya konulur. Kölelik çağından bugüne yaşanan insanlık tarihine bir perde çekilmeye çalışılır. İnsanın doğuştan hür olduğu ve günahsız olarak doğduğu için Kilise’ye gereksiniminin olmadığı düşüncesi yayılır.

Bu gelişmelerin ardından üretim araçları ve üretim ilişkilerini kökten değiştirecek değişimler de olur. Avrupa’da büyük şehirler kurulur. Burjuvazi denilen ve ticaretle uğraşan bir sosyal sınıf gelişir. Ticaret on binlerce yıl feodalizmin bağrında var olmuş olmasına rağmen ilk defa feodalizmi yok edecek güce Avrupa burjuvazi ile erişir. Burjuvazi ekonomik güce sahip olur. Toprağa sahip olan krallar zamanla hâkimiyetleri için burjuvaziye ihtiyaç duyar. İmparatorluklar içinde milliyetçilik fikirleri yaygınlaşır. Neticede 1789 Fransız İhtilali’ne gelinir. Burjuvazinin dünyaya hâkimiyeti, hümanizm ve milliyetçilik fikirleri bu

ihtilalle birlikte tüm dünyaya yayılır ve birer birer imparatorluklar yıkılır. Ulus devletler kurulur. Toprak üretim aracı olarak önemini yitirir ve ticaret önem kazanır.

Bundan sonraki insanlık tarihi burjuvazi ile işçiler arasındaki çelişki üzerine yazılır. Ticaret yapan burjuvazi eski toprak sahiplerinin yerini alırken köklerini kölelerden alan toprak işçilerinin yerini fabrika işçileri alır. Ticaret burjuvazisinin hâkimiyetinin olduğu bu toplumsal yapıya “Kapitalizm” denilir...

Sonra Kapitalizm gelişti ve çehre değiştirdi. Ticaret, kapitalist sistemdeki önemli yerini sanayiye bıraktı. Artık şehirlerde mal üretimi ön plana çıkıyordu. Sanayi önce küçük işletmeler olan manifaktürlerde başladı. Tezgâhlarda üretim, bir zamanlar küçük toprak sahipleri olan derebeylerin daha çok toprağa sahip olmak için birbirleriyle savaşmalarına benzer şekilde, küçük burjuvazinin birbirleriyle üretim yarışı anlamına gelen rekabetlerine sahne oldu. Bu rekabet sonunda küçük üreticiler içinden sıyrılarak güçlenen burjuvalar, yanlarında daha çok işçi çalıştırdıkları fabrikaları kurdular. Zamanla rekabete dayanamayan küçük üretici burjuvalar iflas ederek, büyük burjuvaların fabrikalarında işçi konumuna düştüler. Bu süreç devlet yapısı içinde büyük söz sahibi olan iş adamlarının oluşmasına, holdinglere kadar vardı. Bu sürece “Kapitalizmin Tekelleşmesi” adı verildi. Bu kapitalist süreçte, ilk çağların kölelerinin torunları olan fabrika işçileri burjuvazinin kendi arasındaki rekabette ezildikçe ezildi. Kapitalizm, rekabette kazanmak için “Azami Kâr” elde etmenin peşinde koştu. Azami Kâr elde etmek içinse giderleri kısmak gerekiyordu. Kaliteyi düşürmemek içinse hammaddeden çalmak olmazdı. O zaman işçilerin haklarından kısmak gerekiyordu. İşçilere çalışacak asgari güce sahip olacakları, ancak karınlarını doyuracakları ücret verilmeliydi. Böylece kapitalizm “Azami Kâr, Asgari Ücret” yasasıyla ürettikçe üretti. Öyle çok üretti ki bu ürettiklerini iç pazarlarda tüketemedi. O zaman, imparatorluklar nasıl daha çok toprağa ihtiyaç duyduysa, kapitalistler de mallarını satacakları “Pazar” olacak topraklara ihtiyaç duydu. Böylece kapitalist ülkeler henüz kapitalistleşmemiş ülkelere askeri olarak olmasa da ekonomik yönden hâkim olmaya çalıştılar.

İnsanlık tarihi bu çağda hiç görmediği kanlı savaflara sahne oldu. Çünkü Kapitalizm Çağı insanlığın en çok ürettiği, teknolojiyi ve silahları en çok geliştirdiği çağ olmuştu. Buhar makinesinin bulunmasıyla başlayan sanayileşme sürecini ilk önce İngiltere tamamlamış ve büyük bir kapitalist güç olmuştu. İngiltere’yi Almanya, Fransa, İtalya gibi diğer Avrupa ülkeleri takip etmişti. Bu ülkeler Asya’yı ve Afrika’yı kendilerine Pazar haline getirmek için askeri güçlerini kullandılar ve dünyayı paylaştılar. Bu paylaşım gönül rızasıyla olmadı elbet. O noktaya varıldı ki, kapitalist devler kendi çıkarları doğrultusunda müttefikleşerek

cepheleştir. Büyük bir savaş bekliyordu dünyayı. Bunun için bir kıvılcım gerekliydi. Bir Sırp'ın Avusturya-Macaristan Kralını vurmasıyla savaş kıvılcım aldı. Böylece 1. Dünya Savaşı başladı. Dünya ilk kez böyle büyük bir savaş gördü. Savaş bitti, yenilenler yaralarını sardı ve birincisinin bitmesinden yaklaşık yirmi yıl sonra 2. Dünya Savaşı başladı. Bu savaş ise dünyanın en acıklı olaylarından biriyle, Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarıyla sonlandı. İnsanlık gelmiş olduğu en ileri teknoloji seviyesinde, kapitalizmin vahşileşmiş hali olan emperyalizmin pençelerine kaptırdı kendisini...

İşte tarihsel materyalizm, sosyal sınıflar arasındaki çelişkiyi gözler önüne sunarak insanlık tarihini böyle anlatıyor. İnsanlık tarihinin başından beri dünya savaşlara sahne oluyor. Bu savaşlar din savaşı, milliyet savaşı ve benzeri nedenlerle yapılıyor, oysaki tarihsel materyalizme göre bu savaşların nedeni sosyal sınıflar arasındaki çelişkidir. Tarihsel materyalizmin fikir babalarından Engels şöyle diyor: "Tarihi kılıç şıkırtıları değil, sosyal sınıflar arasındaki çelişki yazar."

Peki, sosyal sınıflar arasındaki çelişkinin yazdığı tarih, tarihsel materyalist düşünürler tarafından nasıl ilerlemeliydi? Bu sınıfsal çelişki çözülebilir miydi? Tarihsel materyalistlere göre cevap, evetti. İşte sosyalizm ve komünizme gidecek yolu Marx ve Lenin bu çelişkinin çözülmesi üzerine inşa ettiler.

Marx; var olabilmek için durmadan üretmek, ürettiğini pazarlarda tüketmek ve çalışanları ezmek zorunda olan emperyalizmin bir noktada nefes borularının tıkanacağını düşünüyordu. Emperyalizmin elinde "Artık Değer" denilen üretim fazlası kalacaktı. Pazar kabul edilen ülkelerde bunu satamayacaktı. Çünkü tüm pazarlar diğer emperyalistler tarafından tutulmuş olacaktı. O zaman sistem tıkanacaktı. Ne yapmak gerekirdi? Savaşmak. Savaş, insanların ölmesi demektir, silahların ve malların tükenmesi demektir. Savaştan sonra oluşan yıkımda emperyalistler tekrar hızla ve iştahla üretmeye başlayabilirlerdi. Marx haklı çıkmıştı. O'nun göremediği 1. ve 2. Dünya Savaşları bu nedenle olmuştu ve bugün dahi süren savaşlar bu nedenledir. Ancak Emperyalistler, 1. ve 2. Dünya Savaşlarından sonra kendi aralarında savaşmak yerine geri kalmış ülkelerde çeşitli nedenler ve bahanelerle savaşların çıkmasına neden olmakta, o ülkeler kendi aralarında savaşırken onlara silah ve mal satarak kurdukları dünya düzenini sürdürmektedirler... Marx, kapitalizmin emperyalist aşamasından sonra, emperyalist ülkelerin kendi işçi sınıfının ezilmeye karşı isyan edeceğini ve işçi sınıfının iktidarından oluşan demokratik bir rejimi, sosyalizmi, ülkeye getireceğini savunuyordu. Dışarıdan hiçbir etki olmasa bile diyalektik olarak bu mutlaka olacaktı. Nasıl ki kölelik sistemi yerini feodalizme, feodalizm kapitalizme bıraktıysa, kapitalizm de yerini sosyalizme

bırakacaktı. Marx, ilk sosyalist ülke İngiltere olacak diyordu. Ancak Lenin, Marksizme katkıda bulundu. Tarihsel süreç elbette böyle gerçekleşecek, akarsuyun akış yönü değiştirilemez, ama hızlandırılır düşüncesindeydi Lenin. Yani insanların etkisiyle süreç hızlandırılabilirdi. Yani bilinçlendirilmiş proletaryanın önderliğinde diğer halk sınıfları harekete geçirilebilir, isyana ve ihtilale zorlanabilir ve bir yumrukla kapitalizm yok edilebilirdi Lenin'e göre. Proletarya sınıfı kimlerden oluşuyordu? Tamamen mülksüzleşmiş ve sadece emek gücüyle çalışan işçilerdi proletarya. Marx, onlar için sosyalist devrimin önderleri diyordu. Çünkü Marx'a göre onların "zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktu" ve zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri olmayanlar hiçbir şeyden korkmazlardı. Bu yüzden "ya özgürlük, ya ölüm" şiarıyla harekete geçirilen ve bilinçlendirilen proletarya, Lenin'in önderliğinde sosyalist hareketi ihtilale dönüştürme fırsatı kovaladı. O fırsat 1. Dünya Savaşı sırasında ele geçti. Çanakkale Savaşı'nı İtilaf kuvvetleri kaybedince Rus Çarlığı güçsüz ve çaresiz duruma düştü. Bu dönemde ihtilali kıvılcımlayan Lenin önderliğindeki Bolşevikler tarihe 1917 Ekim Devrimi olarak geçen ihtilali gerçekleştirdiler. Bu İhtilal, Fransız İhtilalinden sonra dünyayı etkileyen ikinci büyük ihtilal olmuştu. Yalnız Marx'ın dediğinin aksine ilk sosyalistleşen ülke, kapitalizmin en geliştiği ülke olan İngiltere değil, en az geliştiği ülke olan Rusya olmuştu. İhtilalle gelen yeni rejimin adı "Proletarya Diktatörlüğü" idi. Bu diktatörlüğün demokrasiyle ne ilişkisi olduğunu soranlara Lenin yumruğunu masaya vurarak kesin bir cevap vermişti: "Toplumun yüzde onu olan burjuvazinin diktatörlüğündense yüzde doksanı olan proletaryanın diktatörlüğü bin kez daha demokratiktir!".

Kapitalizm insanlığa ışıklı, modern yaşamı sunmuştu. Sosyalizm ise bunun akabinde postmodernizmi sunuyordu insanlığa. Yeni bir kültür yaratılıyordu postmodernizm adıyla. Marx sosyalizmin düşünürü, Lenin Sosyalizmin pratisyeni olmuştu. Onlardan sonra sosyalizm tarihinde, her ne olursa olsun sosyalizmi savunacak bir diktatördeydi sıra: Josef Stalin! Stalin gerçek bir isim değil, bir unvandı. Çelik, anlamına geliyordu. Stalin, çelik gibi bir iradeye sahip olduğu için bu unvan verilmişti ona. Stalin, insanlık tarihinin geçmiş köklerinden sosyalist ülke insanlarını sıyırıp yeni bir insan prototipi yaratmaya çalışıyordu. Yeni nesli, bu yeni insan tipinde yaratmak için geçmişe dair hiçbir kültürel izi bırakmamalıydı. Bu yeni insan tipi ateist, materyalist olacaktı. Hiçbir milletin üyesi olmayacaktı. Zamanla tüm ulus dillerinin karması olan tek bir dünya dili oluşacak, bu insan tipi o dili konuşacaktı. İnsanlık tarihi boyunca gelişim sosyal sınıflar arasındaki çelişkilerle olmuştu. Devlet vardı, artık devlet olmayacaktı. Mülk sahipleri vardı, artık kimsenin mülkü olmayacaktı. Yeni insan bir şeylerin sahibi olma tamahında olmayacaktı. Güçlüler ve güçsüzler vardı. Artık güçlüler ve güçsüzler

olmayacaktı. Her insan eşitti. Sovyetler'in yöneticileri ile herhangi bir çiftçi, işçi arasında sosyal statü açısından fark olmayacaktı. Üst-ast ilişkisi bitmiş olacaktı. O zaman insanlığın gelişmesi için yeni değerlere gereksinim vardı. Bu da "Eleştiri ve Özeleştiri" idi. İnsanlar birbirlerini ve kendilerini eleştirecekler, bir uzlaşmaya varacaklar ve toplum içinde kendilerine biçilen görevleri yerine getireceklerdi. Görev bilinci ve "Emek" her şeyin üstünde olacaktı. Emeğe saygısızlık ve tembellik en büyük suç olacaktı. İşte Stalin, bu insan tipini yaratmaya çalışıyordu. Bunun için de kendisi ve en güvendiği insanlardan oluşan "Merkezî Komite" ile Sovyetleri ölene kadar yönetti. Ancak uygulamada ne oldu? Stalin'in bu düşünceleri gerçekleşti mi? Hayır. Bu sert bakışlı lider, Sovyetler Birliği'nde kendi bildiği şekilde sosyalizmi yaşatmak için kan dökmekten, herkesi susturmaktan çekinmedi. Sovyetler'de her yer onun heykelleri ve resimleriyle doldu. O'nun hakkında olumsuz konuşmak büyük suçtu. Demokrasiden eser kalmadı. Öyle ki bu dönemde büyük Türk şairi Nazım Hikmet, Stalin'i ve rejimi olumsuz eleştiren şiirler yazmaya başlamıştı. Stalin, tek ülkede sosyalizm yaşamaz, sosyalizmin yaşaması için Kıta Devrimleri gerekir, diyen Troçki'yi öldürmüştü. Bir Türk büyüğü Sultan Galiyev, batılı gelişmiş ülkelerin proletaryası sosyalist devrim yapamaz, çünkü kapitalistler onlara bir şekilde sus payını verir, asıl sosyalist devrimleri doğu ülkelerinden, Türk Dünyasından bekleyin, diyordu. Stalin Galiyev'i de öldürttü. Çin'de Mao devrim yapmıştı. Ancak kendi ülkesinin koşulları gereği proletaryanın değil köylülerin devrimci güç olduğuna inanıyordu Mao. Stalin sosyalist bloğun parçalanmaması için Çin'e amansız bir ambargo uyguladı. Demir Perde ülkeleri olarak bilinen Avrupa'daki sosyalist ülkelere kendisinden habersiz hareket etme fırsatı da vermedi Stalin. Ancak O'nun kurduğu diktatörlük ölümünden sonra yıkılmaya başladı. Kendisinden sonra Sovyetlerin başına geçen liderler, "Sosyal Emperyalizm" adıyla bilinen bir tür emperyalizmi uyguladılar. Pratiğe dökülen sosyalizm yeniden hayal olmaya başladı ve gün geldi Sovyetler yıkıldı, sosyalist rejim çöktü. Geriye 68 Kuşağı olarak bilinen tüm dünyaya yayılan bir sosyalist hareketin tarihi, o tarihin gerilla hareketi ve macera ruhunu yansıtan Ernesto Che Guevera gibi karizmatik liderleri kaldı. Bugün dünya üzerinde tek komünist ülke Küba, liderleri Fidel Castro ile birlikte yaşamakta. Castro'dan sonra Küba'nın da hali ne olur bilinmez...

Peki, insanların eşitliği, sınıfsız-sömürsüz toplum, emeğe saygı, bütün dünya halklarının kardeşliği gibi ulvi değerlere sahip sosyalizm neden yıkıldı? İnsanlık neden sosyalizme sahip çıkamadı? Sosyalizm neden bir diktatörün elinde kaldı? İnsanlık neden, rekabet, hırs, yarış, güçlünün güçsüzü ezmesi, savaş, kan, kan ve kan demek olan

emperyalizmden kurtulamıyor? Yoksa Lenin'in "aptal" diye nitelendirdiği Kautsky haklı mıydı? Emperyalizm ne yapar eder yaşamaya devam mı ederdi acaba? Bilinmez. Kautsky, emperyalizmin, sonunda vahşilikten kurtulup ehlileşeceğini, daha barışçıl bir hal alacağını ve yaşamaya devam edeceğini savlıyordu. Emperyalizmin bu aşamasınaysa "Ultra Emperyalizm" adını vermişti Kautsky.

İşte tarihsel materyalizme göre insanlık bu aşamaları geçirdi. Tarihsel materyalizm tüm çelişkilerin biteceği nokta, yani sosyal sınıfların yok olacağı noktaya varıldığında, yani ilk insanların yaşadığı ilkel komünün gelişmiş çağdaki formu komünizme varıldığında insanlık tarihini sonlandırıyor. Bir helezon düşünürsek; bu helezon üzerine ilkel komünü, köleliği, feodalizmi, kapitalizmi, emperyalizmi yerleştirdikten sonra komünizm, ilkel komünün tam üstünde yer alan noktaya denk gelir. Bugün insanlık bir komünizm deneyimi yaşadı. Ancak bu deneyim başarılı **olamadı**. Bizce bunun nedeni daha önce değindiğimiz ve Marx'ın yanıldığını söylediğimiz noktada yatıyor. Diyalektik gelişim; olaylar kendi haline bırakılsaydı, İngiltere'de ilk sosyalizm deneyimini getirecekti. Ancak Lenin henüz kapitalistleşmemiş, feodal bir Rusya'ya tepeden inme sosyalizmi getirince, diyalektik kendini gösterdi. Rusya'yı yaşamadığı kapitalizme geri gönderdi. Aynı şekilde diğer sosyalist ülkeleri de... Aslında komünizmden kapitalizme geçiş diye bir şey yok. Komünizm adıyla yaşanan bir feodokapital yapıdan kapitalizme geçiş var. Komünizmin yıkılışını böyle algılamak gerek. Atatürk, dünya haritasının karşısında durduğunda, devasa Sovyetler Birliği'ne bakarak, bu imparatorluk da sonunda yıkılacak, demişti. Atatürk kehanette bulunmamıştı. Sözüünü ettiğimiz diyalektik gerçeğe değinmişti. Haklı çıktı.

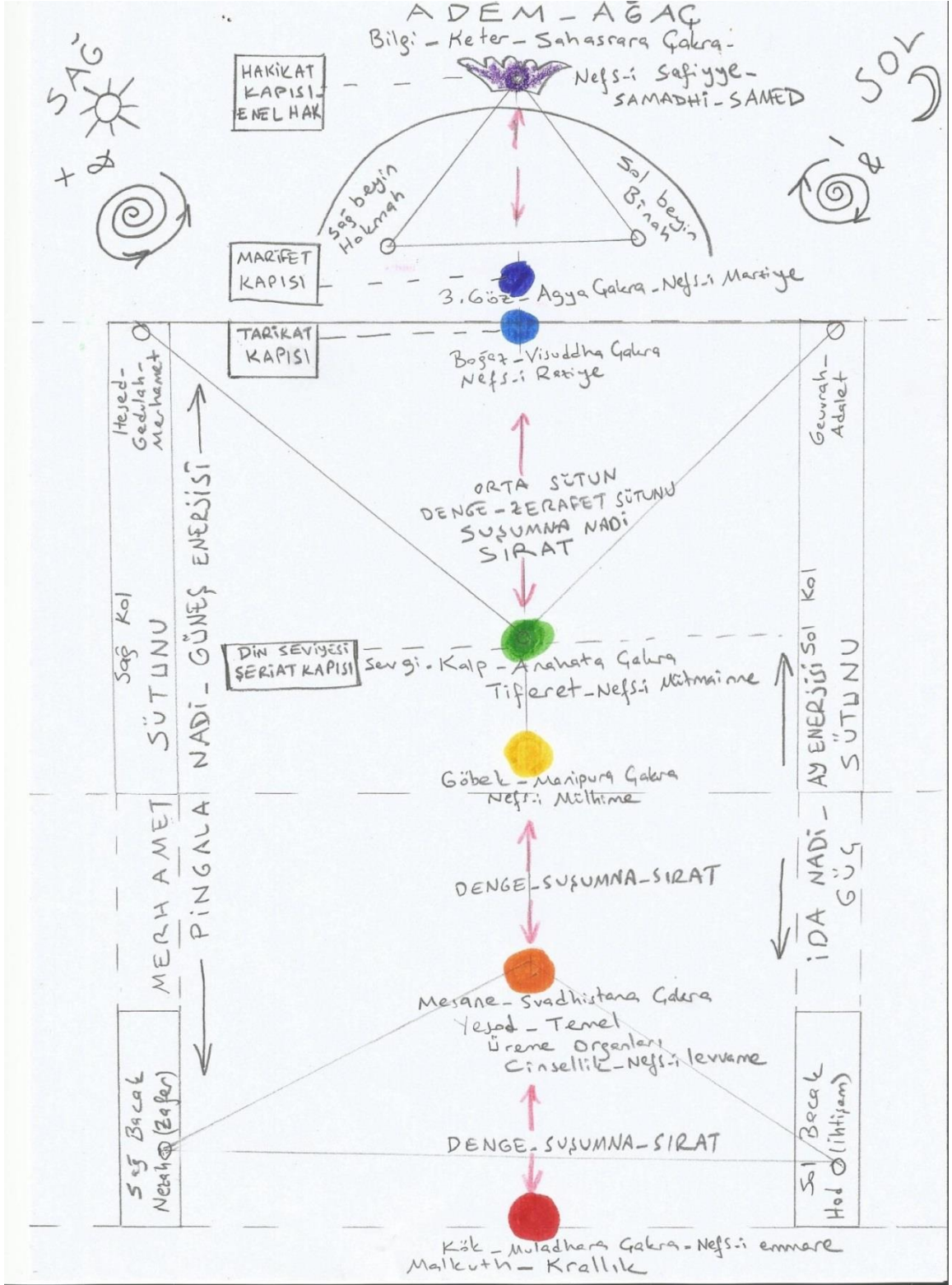
Son olarak şunu söylemek istiyorum. Tarihsel materyalist anlayışın en büyük eksiği de şurada. Helezonik yapıya tüm toplumsal yapıları yerleştirdikten sonra ilkel komünün tam üstüne düşen noktaya komünizmin geldiğini söylemiştik. Tarihsel materyalist anlayış buradan sonrasını sonsuzluk gibi görüyor. Oysa komünizmden sonra tarihteki kölelik sisteminin tam üstüne denk gelecek yeni kölelik sistemi, feodalizmin üzerine denk düşecek yeni feodalizm gibi sistemler olmayacak mı? Bu helezonik döngü tekrarlamayacak mı? Bilinmez..." 2004.

(Kızım Ece için yazılan "Ece ile Harun kimdi?" hikâyemizden...).

XIII. Gerçeği Bilmek İstiyorum

Evet, 2004 yılından bugüne yoğunlaşan “Ben **Kimim?**” sorusuna cevaplar Mart, 2016’da kaleme aldığımız “Gerçeği Bilmek İstiyorum” adıyla topladığımız çalışma ile geçici olarak verildi. Gerçeği Bilmek İstiyorum çalışmasının ilk bölümü Hayat Ağacı-Âdem bölümüdür ve yaratılış konusu üzerinedir. Aşağıda sunacağımız bilgileri **anlamak**; Din felsefesi, tasavvuf, ezoterizm, Kabala, Yoga ve İrfan öğretileri gibi konularda temel bilgilere sahip olmayı gerektirir. Zira burada dipnot **açıklamaları** yapılmayacaktır. İçerikte yer alan pek çok bilgi, temel sorularımız için kaynaklarda yer almayan ve bizim farkına varışımızın ürünü öznel cevaplardır... “Ben **kimim?**” sorusuna cevap arayışımızda mükemmele ulaşmış değiliz... Sadece ben zannettiğimiz ve ben olmayan sistemin her daim hayatta ve gelişim içinde olduğunu söyleyebiliriz... 03.04.2017.

XIV. Gerçeği Bilmek İstiyorum: Hayat Ağacı-Âdem

Şekil: ÂDEM=ADAM KADMON=HAYAT AĞACI=SONSUZLUK AĞACI

SIFIR

Herkes kendi gerçekliğinde...

Ben de kendi gerçekliğimi bilmek istiyorum.

İstemek bilmenin yarısıdır.

Ne nedir?

Ve ben **kimim**?

Çıplak, oldukça ilksel, sade... Bir cevap.

Kimse bana bunun cevabını, benden başka, veremez.

Bunun bilincinde olma düzeyiyle başlıyorum.

Birazdan okuyacaklarınız Dinlerin, Kutsal Metinlerin, Ezoterizmin, Sufizmin, İrfan Öğretilerinin, Felsefenin, Mitolojinin süzgecinden geçerek sentezlenmiş kendi gerçeklik cevabımdır.

Referans ve dipnotlar verilmemiştir.

Çünkü bu kitabın gerçek okurları anlatılanların ne ifade ettiğini bilecek düzeydedirler. Sadece gizli kalan cevabı bulacaklardır. Kitabın okurları benim gerçekliğimin hücreleridir. Hiçbir hücre diğerinden daha üstün değildir.

Çünkü "Biz" O'dur.

BİR

Bütün varlık benim içinde.

Bu H1 hipotezim.

Sınayalım.

"Hiçbir şey yoktu.

Tanrı'nın Ruhunu sular üzerinde yüzüyordu." Tevrat, Tekvin, ilk ayetler.

Yokluk yoktur.

Varlık daimi olarak vardır.

Yokluk varlığın şekilsizlik halidir.

Varlık şekilsizlikten şekle doğru yöneliyor.

Sular üzerinde yüzen Ruh; Kutsal Ruh'tur.

Tanrı Kaynaklı Evrensel Enerji; Ruh'tur.

Ruh birdir. Başka Ruh yoktur.

Ruh; Ana Bilgi Kaynağıdır. Tanrı, BİLGİ'dir.

Şekil almış 'Ben'de arıyorum onu.

'Ben Şekli' altı günde oluştu.

Altı gün sonunda Tanrı Arş'ın üzerine çekildi.

Arş; Kubbe'dir.

Kubbe; Bir *puzzle*'ın söylenen parçasıdır.

Parçası kubbe olan şekil KÜRE'dir.

Şekil almış Varlık; KÜRE'dir.

Kubbeyi kendimde arıyorum: Kafatası kubbesi.

Bilgi nerede? Beynin kubbesel korteks yapısının üzerinde...

Beynin korteksi nedir? Levh-i Mahfuz.

Levh-i Mahfuz: Korunan levha.

... Ve önce Sular ikiye ayrılıyor. Yukarı sular, aşağı sular.

Her şey çifter çifter yaratılıyor: Yasin - 36.

Beyin sağ ve sol beyin olarak ortadan ikiye ayrılıyor. Arş; ortadan ikiye bölündü. Ama iki yarım küre (*hemisfer*) birbiri ile bağlantılı: *Corpus callosum*.

... Ve bütün bunlar bir SÖZ ile oldu.

Tanrı; SÖZ'dür.

Kün fe yekün! Ol der ve oluverir: Bakara-117, Enam-73, Nahl-40, Yasin-82.

Ol sözü ile IŞIK oldu.

Tanrı; IŞIK'tır.

Tanrı'nın Ruhü; Işık'tır.

Işık; Kutsal Ruh'tur.

Yoga Işık için Enerji=Şakti dedi.

Kabala; Işık her şeye sahipti ama bir şeye değil, dedi.

Paylaşmak.

Işık kendinden Karanlık üretti.

‘Karanlık Kabı’nın içine doldu.

Kur’an kabın içine dolan ışığı açıkladı: Nur-35.

Yoga; Karanlık yalancı enerjidir, dedi: Maya Şakti.

Taichi: İkili ilkeyi yang ve yin olarak adlandırdı.

Yang; Işık, erkek, pozitif, sağ...

Yin: Karanlık, dişi, negatif, sol...

Yoga; Kafa kubbesinin üstünde ışığın MOR renk aldığını ve bu çakranın Sahasrara çakrası, tepe çakrası olduğunu öğretti.

Kabala; Bir Ağaç çizdi: Hayat Ağacı.

“Derken şeytan ona vesvese verdi: “Ey Âdem, sana sonsuzluk ağacını ve çürümesi olmayan bir saltanatı göstereyim mi?” dedi.” (Taha-120).

Sonsuzluk Ağacı... *Infinity*... Hayat Ağacı... Ölümsüzlük... Ab-ı Hayat.

Ağaç’ın en tepesinde Keter (Taç) sefirahı vardı. Bilgi kaynağı burasıydı.

Ağacın üst bölümünde sağda Hokmah (hikmet), solda Binah (zeka) sefirahları yer alır.

Hikmet sağ beyin, binah sol beyindir.

Kur’an: “Akletmez misiniz?” diye defalarca soruyor, soruyor.

Eter elementi; Keter sefirahı ile ilişkili...

Buraya kadar Şekil’de Ağaç’ın üst bölümüne bakalım.

İKİ

Ağaç bilgi düzeyinden bir aşağı iner:

Ayna görüntüsü!

Keter kendisini Tiferet olarak görür.

Tiferet; Güzellik, zerafet sefirahıdır.

Tiferet; Kalp'tir.

Kalp; Kalp çakrasıdır. Anahata çakra.

Kalp çakrası YEŞİL'dir.

Kalp; Sevgidir, Aşktır.

Tanrı; SEVGİ'dir.

Bilgi Tanrı; Sevgi Tanrı olarak belirdi, Ağaç'ın gövdesinde...

Ağaç'ın gövdesinde sağ tarafta, sağ kol Hesed (Gedulah) yer alır.

Hesed; Merhamet'tir.

Ağaç'ın gövdesinde sol tarafta, sol kol Gevurah yer alır.

Gevurah; Adalet'tir.

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM.

Rahman,

Rahim.

Hindistan'da;

Rahman: Brahman'dır.

Rahim: Brahma'dır.

Rahman, Rahim, Brahman, Brahma...

Mısır'da RA olarak bilinen güçtür.

RA; Üçüncü Göz makamıdır.

Üçüncü GÖZ; Agya çakra.

Rengi LACİVERT'tir.

Boğaz çakrası MAVİ renklidir. Adı Visuddha çakradır.

Tanrısal Bilgi; Söz ile Kalb'e gelir. Söz dilden çıkar. Sözün dile geldiği yer Boğaz çakrasıdır. Bu VAHİY kanalıdır: *Chanelling*.

AMON, RA ile birleşir.

AMON nedir?

Mısır'da Tanrıdır.

AM??

AM; Kozmik Sevgidir.

Doğu'da AUM (OM) mantrası kafatasını titreten ses olarak meditasyonda en önemli mantradır.

ON: Varlık, demektir. Mutlak Varlık. On-toloji: Varlık Bilim.

Mutlak Varlık; Sevgi-Aşk olarak Ağaç'ın gövdesinde yeşil renkli belirdi:

AMON oldu.

Dualarda Amen, Amin, denildi, onu anmak için.

RA; Vahiy kanalından geçerek SÖZ olarak tecelli etti. Aşk'ı anlatmak için.

AMON-RA!!!

ELİF LAM MİM RA!!! ELİF LAM RA!!!

Dört elementten HAVA elementindeyiz.

Kutsal Ruh Başmelekler olarak beliriyor:

Cebrail (Gabriel)!

Mikail (Mihael)!

İsrafil (Rafael)!

Azrail (Uriel)!

Cebrail başmeleklerin, meleklerin en büyüğü ve SÖZ'ün taşıyıcısıdır.

Saf saf melekler beliriyor Ağaç'ta.

Akciğer, bronş, alveol, nefes, nefes alma, nefes verme...

Nefes alma: Pozitif enerji, prana...

Nefes verme: Negatif enerjilerin uzaklaştırılması.

Nefes meditasyonu!!

Mutluluk ve Şifa... Sağlık ve Hayat...

Ağaç; Hayat buluyor.

Ağaç'ın gövdesi Cennet mekanlar!!!

Şekil'in orta bölümüne bakınız...

ÜÇ

Ağaç'ın üst bölümü; BİLGİ ALANI idi.

Ağaç'ın orta bölümü: SEVGİ ALANI idi.

Sevgi alanından Ağaç'ın alt bölümüne inilir.

Üst plandan, maneviyattan, göklerden= Sema'dan merkeze inmiştik.

Sema! *Fissemavativel ard!*

Şimdi Yeryüzüne ve yer altına iniyoruz.

Mavilikten kırmızılığa doğru bir yolculuk.

Bu; Ezoterik İNİŞ süreci.

Güneş ile karşılaşıyoruz.

Rengimiz SARI.

İnsan vücudunda Solar pleksus.

Göbek hizamızda Manipura çakra'dayız.

Hayat Ağacı'nın merkezindeyiz.

Bebek göbek kordonuyla ANA'dan besleniyor.

Dört elementten ATEŞ elementindeyiz. Yeryüzüne bağlıyız.

Ard! *Fissemavativel ard!*

Dünyevi istekler artıyor. Dünyaya bağlılık artıyor.

Ezoterik İNİŞ SÜRECİ devam ediyor.

Ağaç'ın Temeline vardık: YESOD sefirahı.

Ağaç burada kendini görür. Tohumu taşır. Buradan Ağaç tekrar üreyecektir.

Vücudun üreme organlarımızda; Enerji bedenimizde; Mesane hizasındaki Svadhistana çakradayız.

Rengimiz; TURUNCU.

Elementimiz; SU.

Âdem SU'dan yaratıldı!

SU, Âdem'in fizik bedenini şekillendirdi. Toprağı yoğurdu.

TOPRAK elementi. TOPRAK, KARA TOPRAK!

Bebek göbek kordonuyla ANA'dan besleniyor, demiştik.

ANA TANRIÇA!!!

Toprak = TOPRAK ANA GAYA!!!

Kök çakra, Muladhara çakraya indik. Vücudun kuyruk sokumu hizasındayız. Yedi temel çakramızı saymış olduk.

Ağaç'ın köklerine vardık. Burada ALT PLAN, Yeraltı ile bağlantıdayız.

ÇÖKTÜK!! İNİLECEK EN AŞAĞI yerdeyiz. Edna kuluz.

Renk: KIRMIZI.

Burası Cehennem mekanları!!!

Ağaç'ın kökünde, Âdem'in ayak tabanlarındayız.

Kabala bu Âdem olan Ağaç'a; ADAM KADMON, dedi.

Âdem'in sağ ayağı Nezah (Zafer) sefirahıdır. Sol ayağı ise Hod (İhitişam) sefirahıdır.

Aktiflik, içgüdü ve atılganlık; Nezah'tır.

Pasiflik bilme ve kontrol; Hod'dur.

Hayat Ağacı'nın 10 sefirahını saydık. Beş elementi gördük.

İNİŞ SÜRECİ tamamlandı.

AĞAÇ-ÂDEM tamamlandı.

İSKANDİNAV ve TÜRK MİTOLOJİSİNDE yer alan 9 GÖK, 9 Mekân Ağaç'ın Malkuth dışındaki sefirahları idi.

Sütunlara bakacağız birazdan. Şekil'in tamamına tekrar bakınız.

DÖRT

Ağaç'ın sağında Merhamet Sütunu görünmektedir.

Bu, Allah'ın Rahman ismine bakar: YANG.

Âdem'de; fizik bedende sempatik sinir sistemidir.

Enerji bedende ise PİNGALA NADİ (Pingala Kanalı) olarak bilinir. İçerisinden GÜNEŞ ENERJİSİ akar.

Dünyevi, fizyolojik işlerin enerjisidir.

Ağaç'ın solunda Adalet Sütunu yer alır.

Bu, Allah'ın Rahim ismine bakar: YİN.

Âdem'de; fizik bedende parasempatik sinir sistemidir.

Enerji bedende ise İDA NADİ (İda Kanalı) olarak adlandırılır. İçerisinden AY ENERJİSİ akar.

Manevi, sezgisel işlerin enerjisidir.

Pingala nadi ve İda nadi kuyruk sokumundan başlarlar, temel 7 çakranın üzerinde yer aldığı orta hatta çift sarmal olarak ilerlerler ve **3. Göz hizasında** tekrar kavuşurlar: RA!!!!

Güneş ve Ay enerjilerini taşıyan bu iki enerji kanalından Kur'an açıkça söz eder. Ancak çoğu kimse bunun farkında değildir. Burada açıklayalım:

“Yasin Suresi 38 – 40. Ayetler:

Veş şemsu tecrî li mustekarrin lehâ, zâlike takdîrul azîzil alîm(alîmi).

Meali: Ve Güneş, onun için istikrarlı kılınan (yörüngesinde) akar gider. İşte bu azîz ve alîm olan (en iyi bilen= **TANRI, BİLGİ'dir.**) Allah'ın takdiridir. (Yasin Suresi, 38. ayet).

Vel kamere kaddernâhu menâzile hattâ âdekel urcûnil kadîm(kadîmi).

Meali: Ve Ay, kurumuş hurma salkımı dalı gibi bir şekil (bedir şeklinden hilâl) haline dönünceye kadar ona menziller takdir ettik. (Yasin Suresi, 39. ayet).

Leş şemsu yenbegî lehâ en tudrikel kamere ve lel leylu sâbikun nehâr(nehâri), ve kullun fî felekin yesbehûn(yesbehûne).

Meali: Güneş'in Ay'a yetişmesi ve gecenin gündüzü geçmesi mümkün **olamaz**. Ve hepsi feleklerinde (yörüngelerinde) yüzerler (seyrederler). (Yasin Suresi, 40. ayet).”
(Güneş=Gündüz= YANG= Pingala Nadi; Ay=Gece= YİN= İda Nadi).

...

Orta hattaki kanala SUŞUMNA NADİ denilir.

Hayat Ağacı'nda bu kanal DENGİ ve ZERAFET Sütunudur.

Kur'an onu SIRATEL MÜSTAKİYM olarak adlandırır.

Fatiha Suresi: "Bizi Doğru Yol'a (Sırat) ilet!"

...

Burada TIBBIN KADİM SEMBOLÜ'nden söz etmek gerekir:

HERMES'in CADUSEUS'u. Bir Asaya sarılı çifte yılanlar!!!

Bu sembol Âdem'i, Ağaç'ı özetler.

Asa; Suşumna nadi, Sırat'tır. Yılanlar ise Pingala nadi ve İda Nadi'dir.

Hız. Musa'nın taşa vurarak su fişkırttığı; yere attığında yılanı dönüşen **asası** da KUNDALİNİ enerjisinin ortaya çıkarıldığı mucizelerin sembolüdür.

Musa'nın asası, Sırat'tır.

...

Vücudun dengede olması, dengeli bir yaşam sürmek, mutluluk, huzur ve sağlık, Güneş ve Ay enerjilerinin dengelenmesi SIRAT üzerinde olmaktır. SIRAT üzerinde olunca kuyruk sokumunda KÖK çakradan yukarıya doğru KUNDALİNİ denilen Yılan (Hayat) enerjisi yükselmeye başlar ve Tepe çakrasına kadar yükselir.

Bu durum insanı yükselbileceği en yüksek makama yükseltir: Başlangıçta geldiği yere!! Bilgi Tanrısına!!

Buna Sufiler vecd hali, der. YOGA'da **SAMADHİ** hali denilir. Kur'an da SAMADHİ'yi kullanır. Kimse fark etmese de öyledir:

İhlas Suresi: "Allahü**samed** (Allah, **samed**'dir.)"

Samadhi, samed'dir.

Samadhi; Sıratel Müstakıym olunca gerçekleşir.

Bu nedenle 3 kuluvalah (3 Samed) ve 1 Elham (Sırat) tüm KUR'AN'ı ÖZETLER!!!

Bu, bütün dinlerin de özetidir. Ezoterik ÇIKIŞ Süreci'nin ifadesidir.

YOGA teknikleri ile vücut kundalini enerjisinin yükseleceği DENGİ konumuna getirilebilir. Ancak KUNDALİNİ vücutta uzun süre yükselmiş halde **kalamaz**. Yine de

yaşanılan bu deneyim bir ömre bedeldir. **Hz. İsa**'nın söylediği **“Ölmeden önce ölünüz.”** cümlesinin hayata gelişi, bu deneyim.

Ancak SİRAT üzerinde bir ömür sürmek, belki de **Hacı Bektaş-ı Veli**'nin belirttiği yolda bir ömür talebe olmakla mümkün olabilir.

Sabır ve çaba olmadan hiçbir şey kalıcı **olamaz!!**

DÖRT KAPI (HACI BEKTAŞ):

1. **ŞERİAT KAPISI:** İman etmek, İlim öğrenmek, İbadet etmek, Haramdan uzaklaşmak, Ailesine faydalı olmak, Çevreye zarar vermemek, Peygamberin emirlerine uymak, Şefkatli olmak, Temiz olmak ve Faydasız işlerden sakınmaktır.

2. **TARİKAT KAPISI:** Tövbe etmek, Mürşidin öğütlerine uymak, Temiz giyinmek, İyilik yolunda savaşmak, Hizmet etmeyi sevmek, Haksızlıktan korkmak, Ümitsizliğe düşmemek, İbret almak, Nimet dağıtmak ve Özünü fakir görmektir.

3. **MARİFET KAPISI:** Edepli olmak, Bencillik-kin ve garezden uzak durmak, Perhizkârlık, Sabır ve kanaat, Hayâ, Cömertlik, İlim, Hoşgörü, Özünü, kendini bilmek ve Ariflik.

4. **HAKİKAT KAPISI:** Alçakgönüllü olmak, Kimsenin aybını görmemek, Yapabileceğin hiçbir iyiliği esirgememek, Allah'ın her yarattığını sevmek, Tüm insanları bir görmek, Birliğe yönelmek ve yöneltmek, Gerçeği gizlememek, Manayı bilmek, Tanrısal sırrı öğrenmek ve Tanrısal varlığa ulaşmak.

Şeklimize tekrar bakalım:

Şeriat kapısına ulaşmadan DİN baş**lamaz**. Şeriat kapısına gelebilmek için; Kök, Mesane ve Göbek çakralarındaki dünyevi hayata ait özelliklerden geçilmiş olması gerekir. Bu çakraların baskın olduğu hayatları sürenler nefslerinin esiridirler.

Burada Sufilerin 7 Nefs mertebesinden de söz etmek gerekir. Her bir nefis mertebesini de ilgili buldukları çakra ile ilişkilendirmemiz uygun olacaktır, kendimizi daha iyi anlayabilmek için.

BEŞ

Şimdi Ezoterik **ÇIKIŞ** sürecindeyiz. Aşağıdan yukarı çıkarken daha önce değindiğimiz konuları tekrar etmiş olalım. Ana konumuz nefis mertebeleri olsun:

Aşağıdan yukarıya doğru birinci çakramız Kök çakra-*Muladhara* çakra idi. Bu çakra en koyusundan nefsin karşılığıdır: **Nefs-i Emmare**'nin. İnsan bu aşamada **egoistin egoistidir**.

Her şeyi kendine ister, hiçbir şeyini paylaşmaz. Şeytan'ın tekidir. Bu çakra iyi çalışmadığında güvensizlik, korku, intihar eğilimi, şiddet, kızgınlık; bedende ise kabızlık, hemoroid, şişmanlık gibi arazlar oluşur.

Bir yukarıdaki çakra, Mesane çakra- *Svadhistana* çakra idi. Bu çakra iyi çalışmadığında kıskançlık, histeri krizleri; bedende idrar ve üreme organlarında, belin alt bölgesinde arazlar ortaya çıkabilir. **Nefs-i Levvame**'ye denk düşer. Nefs-i levvame aşamasında insan vicdan azabını, pişmanlık duygularını hissetmeye başlar, ayıp ve günahı öğrenmeye başlar. Ama alacağı çok yol vardır daha.

Göbek hizasına geldik. Güneş Sinir ağı çakrası 3. Çakramızdır. Orijinal adı *Manipura* çakradır. İyi çalışmadığında; güç ve iktidara odaklı bir yaşam ön plana çıkar. Bedende ülser, diyabet, yeme bozuklukları (anorexia, bulimia) baş gösterebilir. **Nefs-i Mülhime**'ye denk düşer. Bu nefis aşaması ilham alır. Nereden geldik, nereye gidiyoruz? Ben **kimim**? Soruları sorulmaya başlanır. Her halde dünyaya tesadüfen gelmedik. Ölünce bir hiç olmayacağız. Sorumluluklarımız olmalı. Ölümden sonra yaşam olmalı... Böylece insanda inanmaya, dine karşı ilgi başlar. Manevi değerler gelişir.

Ve kalp hizası... Kalp çakrası, orijinal adıyla *Anahata* çakra dördüncü çakramızdır. SEVGİ, alanındayız. İlahi AŞK alanındayız. Kalp çakrası iyi çalışmıyorsa; Sevgiye ve ilişkilere yönelik korku, aşırı romantizm, sürekli dışsal sevgi arayışı veya sevgiyi tümünden reddetme eğilimi; bedende ise astım, tansiyon sorunları, kalp ve akciğer rahatsızlıkları baş gösterir. Bu çakra, **Nefs-i Mütmain**'e denk gelir. İnsan bu nefis aşamasında iyi-kötü, sevap-günah ayırır. Hacı BEKTAŞ'ın sunduğu DÖRT KAPI'nın ilkine varılmıştır. Bu Kapı ŞERİAT KAPISI'dır. İnsan dinin şerri hükümlerini öğrenme aşamasındadır.

Din ancak bu aşamaya gelenlerde başlar, demiştik. Burada bir not daha ilave edelim: Bu aşamaya gelmeyen ve toplumda çoğunluğu oluşturan kesimin din temelli yaşantıya zorlanması SIRAT'tan kopuşun ana temelidir. Buradan sağlıklı din çıkmaz. Sapkınlık çıkar. Din sömürüsü çıkar...

KALP ÇAKRASI; 7 çakramızın ortasıdır. Merkezdir. Altındaki çakralar dünya ve alt planlar ile ilgili iken; Kalp çakrasının üzerindeki çakralar manevi dünyamız, üst planlar ile ilgilidir. Yukarısı VAHİY KANALI'dır. VAHİY KANALI'nı anlayabilmek için 7. Çakraya, TEPE çakrasına doğru çıkmaya devam edelim.

Nefs mertebeleri için ise nefis-i mütmain dindarlık düzeyi olduğundan bir insanın gelebileceği uygun bir nefistir. Bunun ötesi hakikat yolcusu erenlerin, evliyanın yoludur. Nebi ve resüllerle buluşma yolculuğudur.

Nefs-i mutmainden sonra **Nefs-i Raziye**'ye varılır. Allah'tan gelen her şeye rıza gösterilen makamdır. Hacı Bektaş öğretisinin TARİKAT KAPISI'na denk düşer. Boğaz çakrasına varılır. Nefs-i Raziye'den sonra **Nefs-i Marziye**'ye geçilir. Bu aşama Allah'ın da kulundan razı olduğu makamdır. MARİFET KAPISI'na ulaşılmıştır. Üçüncü Göz çakrasındayız... Ve nihayet insanda dünyeviliğe dair hiçbir şeyin kalmadığı saflığa ulaşılır: **Nefs-i Safiyye!** Bu aşama HAKİKAT KAPISI'na ulaşılan aşamadır. Tepe çakrasına varılmıştır.

Artık insan Kim olduğunu bulmuştur!!

ENEL HAKK!! Hallac-ı Mansur!!

Şeriat Kapısına gelen talibe **Aşık**, Tarikat Kapısına varana **Muhib (Seven kişi)**, Marifet Kapısındakilere **Derviş** denildiğini söylemeyi unutmayalım. Hakikat Kapısındakiler artık **Baba-Dede** ünvanı alırlar Bektaşilikte.

...

Şimdi VAHİY KANALI'nı açıklayalım:

ALTI

İnsanın başının tepe noktasının hemen üzerinde Tepe çakrası da denilen *Sahasrara* çakrası bulunur. Epifiz bezi ile ilişkilidir. Rengi MOR'dur. Bu renk bu yüzden Asaletin, krallıkların rengidir. Bunun üzeri ise BEYAZ'dır. Bu çakra iyi çalışmadığında; Yabancılık duygusu, depresyon, kendini boşlukta hissetme, yoğun yalnızlık hissi gibi sorunlar yaşanır. İnsanlar bu en üst aşamaya ulaşabiliyorlar mı acaba? Sıklık nedir? Tahmin edeceğimiz üzere 4. Kat olan Dinin Şeriat Kapısı'nın üzerine çıkan, hele bu 7. Kata varabilen insan sıklığı çok düşüktür. Bu sıklık; Karanlık Çağın yoğun yaşandığı günümüzde daha da düşmüştür. Bu yüzden bütün dünyada, ruhsal sorunların sıklığında artış görülmektedir. Bütün toplumsal sorunların altında da bu gerçeklik yatmaktadır.

İki kaşımızın ortasında LACİVERT rengi ile Göz çakrası, *Agya* Çakra yer alır. İşte duru görü denilen, Üçüncü Göz denilen konuya gelmiş bulunmaktayız. Bu çakra iyi çalışmadığında; Korku vizyonları, kabuslar, konsantrasyon eksikliği; bedende ise baş ağrıları, görme bozuklukları görülmektedir.

Beşinci çakramız boğaz hizasında, tiroid bezine denk düşen Gırtlak çakrasıdır. Orijinal adı *Visuddha* çakra'dır. İyi çalışmadığında; İletişim sorunları, kendini ifade güçlüğü, iradeyi kontrol edememe; bedende ise boğaz ağrısı, üst solunum yolu hastalıkları, tiroid bezinin düzensiz çalışması söz konusu olur.

Şimdi neden 7., 6. ve 5. Çakralar olarak aşağıya indik? Söyleyelim. Bu çakralar, VAHİY KANALI ile ilgilidir.

Kur'an'daki TEKRARLANAN YEDİ'yi hatırladınız mı?

“Andolsun, biz sana **tekrarlanan yedi**yi ve büyük Kur'an'ı verdik.” Hicr Suresi, 87. Ayet.

Aşağıdan yukarıya doğru insanda 1.'den 7. Kata yükseldik. KIRMIZI'dan MOR'a kadar geldik. GÖKKUŞAĞI'nın 7 rengini insanda gördük.

Ancak diyeceksin ki ben insan bedeninde renk göremiyorum?

Göremezsün elbet. Yedi renk; insanın göremediği enerji bedeni üzerinde yer alıyor. Aslında bugün bunu görebilmek mümkün... *Kirlian fotoğraflama* tekniği...

Şimdi şunu söylüyorum. Yedinci kata yükselince başka bir ÜST PLAN'ın birinci katına varıyoruz. Yani insanın MOR renkli tepe çakrası bir üst planın KIRMIZI renkli kök çakrasına açılıyor.

Bu, fizik bedenimizde Nöronal Sistemimizdeki SİNAPS bağlantılarına benziyor...

İşte bir ÜST PLAN'dan bir ALT PLAN'A vahiy yolu böylece açılıyor!!!

Siz buna 'vahiy' demeyin de 'spiritüel iletişim' deyin, siz buna Şamanların uyguladığı teknikler deyin, siz buna ne dersiniz deyin...

Hakikat değişmez... Peygamberler vahiy almışlardı. Bu en ileri İLETİŞİM şeklidir. Elbette diğer insanların vahiy düzeyinde iletişim kurması beklenemez! Ancak daha ana kaynaktan daha aşağı planlarla, rehber varlıklarla İLETİŞİM YOLU her insan için açıktır. DUA diyoruz, NAMAZ diyoruz, İBADET diyoruz ya... İşte bunlar ÜST PLANLAR ile iletişim kurmak için gerekli uygulamalar.

Her din bir İletişim tekniği sunuyor, prensipte hepsi, aynı amaca hizmet ediyor. Ancak organize dinlerde gerçekliğin üzerinin örtülmesi, insanların düşünmekten uzaklaştırılması, işin mantığının anlaşılmasını, insanların ŞEKİLCİLİK içerisinde boğulmasına neden oluyor. Neyi ne için yaptığını bilemeyen insan, DUA ettiğinde nasıl bir İLETİŞİM içinde olduğunu da anlamıyor.

Size gerçek düşüncemi de aktarayım bu konuda. İnsanların çoğu ibadet içinde olduğunu zannediyor ama ortada bir İLETİŞİM yok! Bu Deccaliyet te denilen KARANLIK ÇAĞ'ın en tipik özelliğidir.

Bu yüzden İletişimi üst düzeye çıkarabilen azınlıktaki insan grubu, genel popülasyon tarafından “**anormal**” olarak karşılanıyor. Bilmem, anlatabildim mi?

Spiritüel iletişime girenler bu Deccaliyet Çağı’nda küçük bir azınlıktır ve anormal olarak niteleneceklerdir. Bu konu İncil’de ve Kur’an’da ‘devenin iğne deliğinden geçmesi’ benzetmesiyle anlatılmıştır. Kuran’daki ayet şöyledir:

“Muhakkak ki âyetlerimizi yalanlayanlar ve onlara kibirlenenler; onlara gök kapıları açılmaz (ruhlarını hayatta iken Allah’a ulaştıramazlar). Deve (veya urgan) iğne deliğinden geçmedikçe cennete giremezler. Mücrimleri (suçluları) işte böyle cezalandırırız. (Araf-40 ayet).”

Umut ederim ki bu Karanlık Çağ biter. İnsanlık bilimin aydınlığında üst planlarla kadim çağlardakinden de daha iyi bir şekilde iletişime geçerler. O zaman Allah’ın varlığı, birliği, Vahdetül Vücut, Enel Hak denildiğinde ne demek istendiği daha iyi anlaşılabilir olur.

Spiritüel İletişim Kanalı’nı kısaca özetleyelim:

Sahasrara çakra ile Üst Plan’dan bilgi akışı olur. Bu arada 3. Göz aktif çalışmaktadır. İletişim kurulan varlık 3. gözle görülebilir. Cebrail (as) makamının altında yer alan meleklerden, rehber varlıklardan, hadim cinlerden, hatta olumsuz bir ilişki olmakla beraber şeytanlardan da bilgi akışı olabilir. Bilgi akışı olurken ezberlemeye gerek yoktur. Yani Boğaz çakrası devreye sokulmamalıdır. Bilgi doğrudan Kalp çakrasına indirilmektedir.

Bu gerçek Kur’an’da Peygamberimize (SAV) bildirilen şu ayette sabittir:

“O’na (Kur’ân-ı Kerim’i ezberlemeye), acele ederek, O’nunla (Cebrail (A.S) ile beraber) **dilini hareket ettirme**. (Kıyame Suresi-16).”

Kalbe yazılım olduğunda Boğaz çakrasının aktifliği ile vahiy dile getirilir.

Burada çakraların ilgili olduğu duyuları da hatırlayalım:

Kök çakra- Koku.

Mesane çakra: Tat.

Göbek çakra: Görme.

Kalp çakra: Dokunma.

Boğaz çakra: İşitme.

Kur'an'ın; kalpleri mühürlüdür, kördürler, sağırdırlar dedikleri kişilerde, ilgili çakralar defonksiyonedir ve bu kişilerin spiritüalizmden nasibi yoktur. Nasibi olan insanlarla da alay etmeyi eksik etmez bu insanlar.

Ne acınası bir durum...

Gizli ilimlerin (ilm-i ledun) gizli kalmasının, hakikat sırlarının sadece hak edenlere açılmasının nedenlerinden biri de bu kalpleri mühürlü, kör ve sağırlardan oluşan çoğunluğun zulmü olsa gerektir.

Zira Hallac'ın yaşam hikâyesi bu konuda açık bir örmektir.

(...)

Konumuzun sonuna geldik.

Enel Hak sırrına vardık İnşaAllah.

Şimdi Âdem'in yaratılışını Tevrat ve Kur'an'daki anlatımlarıyla gözden geçirelim.

Sonra Ağaç'a tekrar bakalım.

Bu Ağaç; bir adet mi?

Yoksa çift mi?

Önce Âdem'in Yaratılış Hikâyesi:

YEDİ

Tevrat'ta Âdem'in Yaratılış Hikâyesi:

TEVRAT- TEKVİN (YARATILIŞ)

BAP 2

“7. Rab Tanrı Âdem'i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Âdem yaşayan varlık oldu.

8. Rab Tanrı doğuda, Aden'de bir bahçe dikti. Yarattığı Âdem'i oraya koydu.

9. Bahçede iyi meyve veren türlü türlü ağaç yetiştirdi. Bahçenin ortasında yaşam ağacıyla iyiyle kötüyü bilme ağacı vardı.

10. Aden'den bir ırmak doğuyor, bahçeyi sulayıp orada dört kola ayrılıyordu.

11. İlk ırmağın adı Pişon'dur. Altın kaynakları olan Havila sınırları boyunca akar.

12. Orda iyi altın, reçine ve oniks bulunur.

13. İkinci ırmağın adı Gihon'dur, Kuş sınırları boyunca akar.
14. Üçüncü ırmağın adı Dicle'dir. Asur'un doğusundan akar. Dördüncü ırmak ise Fırat'tır.
15. Rab Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Âdem'i oraya koydu.
16. O'na bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin diye buyurdu,
17. "Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün."
18. Sonra "Âdem'in yalnız kalması iyi değil" dedi, "Ona uygun bir yardımcı yaratacağım.
19. Rab Tanrı yerdeki hayvanların, gökteki kuşların tümünü topraktan yaratmıştı. Onlara ne ad vereceğini görmek için hepsini Âdem'e getirdi. Âdem her birisine ne ad verdiyse her biri o ad ile anıldı.
20. Âdem bütün evcil ve yabani hayvanlara, gökte uçan kuşlara ad koydu. Ama kendisi için uygun bir yardımcı bulunmadı.
21. Rab Tanrı Âdem'e derin bir uyku verdi. Âdem uyurken Rab Tanrı onun kaburga kemiklerinden birini alıp yerini etle kapadı.
22. Âdem'den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Âdem'e getirdi. (İbranîce adam iş, kadın işşadır. Yani adamdan kadının yaratılması iş'ten işşa'nın türetilmesiyle sembolize edilmişti İbranîce'de).
23. Âdem, "İşte bu benim kemiklerimden alınmış kemik, etimden alınmış ettir," dedi, "Ona kadın denilecek, çünkü o Adam'dan alındı."
24. Bu nedenle adam annesini, babasını bırakıp karısına bağlanacak. İkisi tek beden olacak.
25. Âdem de kadın da çıplaktılar ikisi de utanç nedir, bilmiyorlardı."

BAP 3

1. RAB Tanrı'nın yarattığı yabani hayvanların en kurnazı yıldı. Yılan kadına, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sordu.
2. Kadın, "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı,

3. "Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi."

4. Yılan, "Kesinlikle ölmezsiniz" dedi,

5. "Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız."

6. Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi.

7. İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar.

8. Derken, günün serinliğinde bahçede yürüten RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler.

9. RAB Tanrı Âdem'e, "Neredesin?" diye seslendi.

10. Âdem, "Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim" dedi.

11. RAB Tanrı, "Çıplak olduğunu sana kim söyledi?" diye sordu, "Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?"

12. Âdem, "Yanıma koyduğum kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim" diye yanıtladı.

13. RAB Tanrı kadına, "Nedir bu yaptığın?" diye sordu. Kadın, "Yılan beni aldattı, o yüzden yedim" diye karşılık verdi.

14. Bunun üzerine RAB Tanrı yılanı, "Bu yaptığından ötürü Bütün evcil ve yabanıl hayvanların En lanetlisi sen olacaksın" dedi, "Karnının üzerinde sürünecek, Yaşamın boyunca toprak yiyeceksin.

15. Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu Birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, Sen onun topuğuna saldıracaksın."

16. RAB Tanrı kadına, "Çocuk doğururken sana Çok acı çektireceğim" dedi, "Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, Seni o yönetecek."

17. RAB Tanrı Âdem'e, "Karının sözünü dinlediğin ve sana, Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için Toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi, "Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın.

18. Toprak sana diken ve çalı verecek, Yaban otu yiyeceksin.
19. Toprağa dönünceye dek Ekmeğini alinteri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın Ve yine toprağa döneceksin."
20. Âdem karısına Havva adını verdi. Çünkü o bütün insanların annesiydi.
21. RAB Tanrı Âdem'le karısı için deriden giysiler yaptı, onları giydirdi.
22. Sonra, "Âdem iyiyle kötüyü bilmekle bizlerden biri gibi oldu" dedi, "Artık yaşam ağacına uzanıp meyve almasına, yiyip ölümsüz olmasına izin verilmemeli."
23. Böylece RAB Tanrı, yaratılmış olduğu toprağı işlemek üzere Âdem'i Aden bahçesinden çıkardı.
24. Onu kovdu. Yaşam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi.

KUR'AN'DA ÂDEM'İN YARATILIŞ HİKÂYESİ

(Bakara 30-38 ele alındı. Elmalılı meali.):

30 - Bir zamanlar Rabb'in meleklerle: "Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım" demişti. (Melekler): "A!.. Orada bozgunculuk yapacak ve kan dökcek birisini mi yaratacaksın? Oysa biz seni överek tesbih ediyor ve seni takdis ediyoruz" dediler. (Rabb'in): "Ben sizin bilmediklerinizi bilirim." dedi.

31 - Ve Âdem'e isimlerin hepsini öğretti, sonra onları meleklerle gösterip: "Haydi davanızda sadıksanız bana şunları isimleriyle haber verin." dedi.

32 - Dediler ki: "Yücesin sen (ya Rab!). Bizim, senin bize öğrettiğinden başka bir bilgimiz yoktur. Şüphesiz sen bilensin, hakîmsin".

33 - (Allah): "Ey Âdem, bunlara onları isimleriyle haber ver." dedi. Bu emir üzerine Âdem onlara isimleriyle onları haber verince, (Allah): "Ben size, ben göklerin ve yerin gaybılarını bilirim, sizin açıkladığınızı da, içinizde gizlediğinizi de bilirim" dememiş miydim?" dedi.

34 - Ve o zaman meleklerle: "Âdem'e secde edin!" dedik, hemen secde ettiler. Yalnız İblis dayattı, kibrine yediremedi, inkârcılardan oldu.

35 - Dedik ki: "Ey Âdem, sen ve eşin cennette otur, ikiniz de ondan dilediğiniz yerde bol bol yeyin, fakat şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz."

36 - Bunun üzerine şeytan onları(n ayağını) oradan kaydırđı, içinde buldukları (cennet yurdu)ndan çıkardı. Biz de: "Birbirinize düşman olarak inin, orada belirli bir vakte kadar sizin için bir karar yeri ve bir nasib vardır." dedik.

37 - Derken Âdem Rabb'ından birtakım kelimeler aldı, (onlarla tevbe etti. O da) tevbesini kabul etti. Muhakkak O, tevbeyi çok kabul eden, çok esirgeyendir.

38 - Onlara dedik ki: "Hepiniz oradan inin. Size benim tarafımdan bir hidayet rehberi geldiğinde, kim o hidayetçimin izinde giderse, onlar için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır.

...

Yaratılış hikâyesini okuduktan sonra Ağaç'a tekrar bakalım. Ağaç'ın sağında pozitif sonsuzluk işareti ve Güneş var. Ağaç'ın solunda negatif sonsuzluk işareti ve Ay var.

Energiler! Şakti ve Maya Şakti!

AĞAÇ SÜREKLİ HAREKET HALİNDE:

Pozitif enerji SAAT YÖNÜNÜN TERSİ yönde hareket eder.

Negatif Enerji SAAT YÖNÜNDE hareket eder.

Kâbe sağdan sola tavaf edilir. Alevi Semahı sağdan sola doğrudur. Mevlevi semazenler sağdan sola döner. Gök cisimleri sağdan sola döner. Hep pozitif yönde dönüş var. Venüs gezegeni saat yönünde döner. Aşk Tanrıçası! Dişil özellik timsali!

AĞAÇ'ın (ÂDEM'in) istediğı sağdan sola dönmek, pozitif olmak yönündedir! İyi olan budur!!

AĞAÇ (ÂDEM) soldan sağa dönmek istemez. Bu kötüdür!

Holistik Şifa'da kullanılan Evrensel Enerjiler (Reiki ve diğer enerjiler); Allah Kaynaklı Pozitif Enerjidir.

Büyü ve Sihir için kullanılan enerjiler Negatif Enerjidir. Aynı ilimle büyüün bozulması için kullanılan enerji, pozitif enerjidir.

Bütün bunların teknikleri gizli ilimler (ilm-i ledün) bilgisidir.

Pozitif ve Negatif Enerji Ağaç'ı çevreler. Pozitif enerji yüklü Ağaç Gerçek Ağaç iken; Negatif Yüklü Ağaç; Ağaç'ın ayna görüntüsüdür. Bir başka değışle; Gerçek Ağaç'ı elbiseleyen kopyasıdır.

Kopya ve Asıl olan birbirinden kolaylıkla ayrıl**amaz**.

Kopya: Deccaliyet'tir.

Asıl: Mehdiyet'tir.

Kopya; Pamuk Prenses'e Cadı'nın sunduğu ELMA'dır. Yasak Meyve!! Âdem'i en alt plan seviyesine düşüren meyve!

Pamuk Prenses; ana Tanrıça, dişil ilkenin sembolüdür (...) Gerçek bilgisinin dişil yönü mahkûm edilmiştir! Oysaki Kur'an'daki hikâyede Havva ismi geçmez; Sadece Âdem vardır. Çünkü o yasak denilen, aslında yasak olmayan o meyvenin üzerinde yetiştiği meyve (=Bilgi) hem eril hem dişil ilkeyi bünyesinde barındıran Âdem'dir.

Evet, **Âdem sadece erkek değildir**. O; Taichi'dir. Hem eril hem dişildir. Evrensel Enerji Kaynağıdır. Kutsal Ruh'a denk düşer.

Özetle;

Ağaç; Âdem'in kendi özü olan Kutsal Ruh'tur. Meyve ise Âdem'in Kendini Bilme bilgisidir... Kur'an bu hikâyede meyveyi hiç söylemez. Ağaç'a yaklaşmayın, der. BU da Tevrat'taki meyve sembolizminin Âdem'in kendisi olduğunu ispatlar. Çünkü Ağaç, Âdem'dir.

Sokrates: Kendini Tanı!

Şimdi Ayna ve Ağaç ilişkisini inceleyelim.

Yaratılış Hikâyesini yorumlayarak gerçeğe ulaşmaya çalışalım. Bu an'a kadar söylediklerimizi açıkl**amış** olalım. Gerçek nedir? Kendi sorumuza cevap verelim.

AYNALAR – ÂLEMLERİN YARATILIŞI – ÂDEM HAKİKATI – HEKİMLİK'İN ÖNEMİ ÜZERİNE

Aşağıda sunacağım hikâye, Sufizm ve İrfan öğretileri üzerine uzun yıllar süren çalışmalarımın öz'ünün öz'ünün öz'üdür. Sunulan yaratılış yorumu yazar olarak tarafıma aittir. Bir olan varlığın diğer hücreleri olarak takdir sizlerin.

(...)

“O” Üzerine:

Hint irfanının Kutsal Kitapları *Upanişad*'larda BRAHMAN şöyle tarif ediliyor: “**O bütün ilişkilerin ve ilgilerin ötesindedir. Onun hiçbir karşıtı ve hiçbir yönü yoktur. O, düşünülemez ve idrak edilemez. O, her şeyin içinde dinginliğe erdiği Brahman’dır.**”

“**De ki; O Allah bir tektir. Allah eksiksiz, SAMED’dir (Bütün varlıklar kendisine muhtaç, O hiçbir şeye muhtaç değildir.). Doğurmadı ve doğurulmadı. O’na bir denk de olmadı.**” Kur’an-ı Kerim, İhlas Suresi Türkçe meali.

(...)

“İlk Zen uygulayıcısı Bodhiharma (Buda), öğrencilerinin kavrayışlarını sınamak istedi.

Öğrencilerinden biri ‘gerçek’i şöyle tanımladı: Bence ‘gerçek’ ne sözcüklere sığar ne de ayrı tutulabilir onlardan. Usta öğrencisine ‘Sende benim etim var’ dedi.

Başka biri söz aldı: Gerçeğin sığabileceği bir şey yoktur ki zaten: Gerçek, boşaltılmışlıktır. ‘Benim kemiklerim var sende.’ dedi Usta ona.

Sıra Hui-ko’ya gelince, SAYGIYLA VE DERİN BİR SESSİZLİK içinde öylece durdu Hui-ko.

‘Benim özüm sende!’ dedi Bodhiharma.”

(...)

Ben yine de biraz anlatacağım.

YOKTAN YARATI(LI)şTAN BAşLIYORUM:

O Allah ki yoktan var etti. AYNA’da kendini gördü. Bu NUR (Kutsal IşIK) olan RUH (HAVA ELEMENTİ) idi.

Nur kendini kapta buldu. NUR’un dolduğu kap NAR (ATEş ELEMENTİ) idi.

NUR’a daha sonra Cebrail (Gabriel) (a.s.) denildi. NAR’a ise İBLİS.

NUR, Melekût âlemlerini (evrenlerini) yarattı. Bu âlemlere Cennetler denildi.

NAR, Melekût âlemlerinin AYNA görüntüsü olarak tecelli etti. Bu âlemlere Cehennemler denildi.

Cehennemler NAR’dan yoğunlaşarak maddeye kadar tekâmül etti. Madde âlemleri (SU ELEMENTİ, TOPRAK ELEMENTİ) oluştu.

NUR, Melekût âlemlerini yaratınca bütün başmelekler (*archangels*) ve melekler (*angels*) de yaratıldı.

Tüm meleklerin kaynağı NUR olan RUH, Cebrail (a.s.) idi.

AYNA'da bu yaratılışın karşılığı İblis'in sayısız çocuğu olarak belirdi. İblis'in çocuklarına Şeytanlar (Satanlar, Şeyatın) denildi.

Yaratılış bir AĞAÇ'a benzetildi. Bu ağaç **HAYAT AĞACI** idi. Ona **SONSUZLUK AĞACI** da denildi.

Bu AĞAÇ'ın AYNA'da bir de ters görüntüsü var idi. Bu nedenle HAYAT AĞACI'na **İYİYİ ve KÖTÜYÜ BİLME AĞACI** da denildi (Not: Tevrat'ta Hayat Ağacı ve İyiye ve Kötüyü Bilme Ağacı iki ayrı Ağaç olarak sunulur. Oysaki SADECE BİR AĞAÇ vardır).

Hayat Ağacı'nın tersi Âdem'de (Âdem'in fizik bedeninde, İblis'ten olan bedende) belirdi.

Hayat Ağacı'nda ne varsa Âdem'de o karşıt (zıt, ters) olarak var idi.

Hayat Ağacı'nın kendisi Cebrail (a.s.) idi. Cebrail (a.s.) Âdemlerin Âdemi, Kâmil İnsan idi.

Âdem'in ruhu Cebrail'den (a.s.) idi.

Bedeni ise Cebrail'in (a.s.) AYNA görüntüsünden (İblis'ten) idi.

Cebrail'in (a.s.) SAĞ'ında en büyük Başmelek diye bilinen Mikail (Michael) (a.s.) belirdi.

Mikail (a.s.) Âdem'de SOL beyin aktiviteleri, vücudunun SAĞ tarafı idi.

Mikail (a.s.) bütün doğa olaylarını ANALİTİK düşünme yetisi olarak yönetmekteydi.

Âdem ise SOL beyin aktiviteleri ile ANALİTİK düşünmekte idi.

Cebrail'in (a.s.) SOL'unda Başmeleklerden bir diğeri URİEL (Auriel) (a.s.) belirdi.

Uriel (a.s.) Âdem'de SAĞ beyin aktiviteleri, vücudun SOL tarafı idi.

Uriel (a.s.) bütün san'atsal faaliyetleri SEZGİSEL düşünme yetisi ile var etmekte idi.

Âdem ise SAĞ beyin aktiviteleri ile SEZGİSEL düşünmekte idi.

(Not: Nörolojik bilgi: Beynin sağ yarım küresi vücudun solunu, beynin sol yarım küresi vücudun sağını yönetir.)

Mikail (a.s.) Âdem'deki GÜNEŞ Enerjisi, Uriel (a.s.) ise AY Enerjisi idi (Orijinal YOGA Sisteminde temel iki enerjinin isimlendirilmesi: GÜNEŞ ve AY. Güneş Enerjisi Pingala Nadi'den; Ay Enerjisi İda Nadi'den akar.).

Mikail (a.s.) Âdem'deki Sempatik sinir aktivitesi, Uriel (a.s.) ise Parasempatik sinir aktivitesi idi.

Mikail (a.s.) ve Uriel (a.s.) âlemlerdeki ve Âdem'deki ÇİFT SARMAL YILANLAR (Tıbbın sembolü, *Aesculapius*'un asaya sarılı yılanı, *Hermes*'in *Cadeseusu*) idi.

Mikail'e (a.s.) ve Uriel'e (a.s.) namazın (=salat'ın) sonunda sağa ve sola dönülerek **SELAM** verilmekte idi.

SELAM; sağ ve sol da olan, YİN ve YANG (Tai chi ilkesi) özellikleri uyumlamakta, dengelemekte idi.

Böylece DENGİ'ye ulaşılnca; SIRAT'tan geçildi.

Sıratel Müstakiym (Doğru istikamet. Kur'an'da Fatıha Suresi'nde ve Yasin Suresi'nde yer alır.); Âdem'de SUŞUMNA NADİ (YOGA'nın öğrettiği omurganın ortasından geçen Ana Enerji Kanalı) idi.

SIRAT (Denge, Doğru Yol) üzerinde olunca, Âdem'de KUNDALİNİ denilen Yılan Enerjisi (Hayat Enerjisi) belirdi.

KUNDALİNİ yükselince Âdem'in özü olan ruhu, Evrensel Ruh ile buluştu. Vecd yaşandı. YOGA buna SAMADHİ dedi. Kur'an ise SAMED (İhlas Suresi'nde geçer: Allahüssamed.) dedi. Samadhi ve Samed aynı sözcük idi.

Cebrail'in (a.s.) gövdesinde bir diğer Başmelek, İsrail (Rafael) (a.s.) var idi.

İsrail (a.s.); Cebrail'in (a.s.) **Kalbi** idi. Ağaç'ın Kalbi: Tiferet!.

İsrail (a.s.) Boru'yu (Boru'nun adı Kur'an'da SUR olarak bildirildi.) üflemekte idi.

Bir üfledi. Bu Âdem'in kalbinin **Sistolü** idi.

Kan denilen Hayat kaynağı vücuda pompalandı Âdem'de.

Âlemlerden ise bir Âlem var oldu. Ve genişlemeye başladı. Bu **BÜYÜK PATLAMA (BIG BANG)** idi.

İsrail (a.s.) Boru'yu ters yönde tekrar üfledi. Bu Âdem'in kalbinin **Diyastolü** idi.

Kan, İsrail (a.s.) denilen Kalbe, tekrar doldu Âdem'de.

Âlemler ise bu üfleme ile kapandı. Buna **KIYAMET** denildi.

...Ve Kalbin pompalaması veya İsrafil'in (a.s.) üflemesi hep tekrarlamakta idi.

Bu yüzden kıyamet bir âlemin kapanışı olduğu kadar yeni bir âlemin de doğuşu idi. Bu yüzden Âdem için de tekrar doğuş yasası (**Reenkarnasyon**) gerçek idi.

(...)

Böylece yaratılış NUR içinde Melekût âlemlerini 7 GÖK olarak belirledi.

Bunun AYNA'daki görüntüsü NAR içinde 7 YER (7 CEHENNEM) idi.

Peki, Âdem'in bedenlenip İNDİĞİ YERYÜZÜ (=DÜNYA) nerede idi?

Dünya; 7 Cehennem'den en üst katta yer alan Cehennem idi.

Aden Cenneti'nden (Âdem'in Yurdu olan Cennet) kovulan Âdem'in indiği bu dünya, aslında bir Cehennem katı idi.

Cehennem ne idi? O da NUR'un içine dolduğu KAP olan KARANLIK, İBLİS idi. Bir başka deyişle "Yalancı Mevcudat" idi. Bu gerçeklik Hint İrfanı'nda *Şakti* (Enerji) ve *Maya Şakti* (Yalancı Enerji) olarak adlandırıldı.

Bu yüzden Âdem AYNA'nın içine girmiş idi. Bu yüzden bu Dünya bir AYNA görüntüsü, yalan, fani idi.

(...)

Âdem HEKİMLİK bilim ve san'atı ile kendi vücudunu anladığında, böylece kendini bildiğinde HAYAT AĞACI olan tüm Mevcudat'ı ve Yaratılışı anlayacak idi.

Bu yüzden HEKİMLİK KUTSAL idi.

Ancak değeri yeterince bilinmedi Hekimlik'in.

(...)

Peki, en çok merak edilen konuya da değinelim mi? Âdem yaratıldı.

Şeytan Âdem'i neden sevmedi? Âdem'e neden baş eğmedi (secde etmedi)?

Hikâyeyi kişiselleştirerek anlattı dinler. Biz de bu sembolizmi çözemedik bugüne dek. Olan şu idi: Mevcudat'ın küllü (toplama) Cebrail (a.s.) idi. O'na (a.s.) RUH, KUTSAL RUH da dedik. O Mevcudat var olduğunda, İblis de onun nefsi olarak var oldu. İblis; sözcük

kökenine bakıldığında elbise demektir. İblis sözcüğü; elbise ve libas sözcükleri ile aynı köktendir. Cebrail (a.s.) dediğimiz Mevcudat'ın toplamlarının nefsi İblis Şeytan idi.

Cebrail (a.s.) için, onun örnekleme (İstatistik terimi olarak evren ve örneklem kavramlarını hatırlayalım.) olan Âdem yaratıldı. Cebrail (a.s.) kendisine benzeyen (Tevrat'ın değişikliğiyle kendi suretinde olan) Âdem'i sevdi. Cebrail (a.s.), kendi bünyesinden yaratılmış olan NUR parçalarından (Bunlar meleklerdir, bir bakıma Cebrail'in (a.s.) vücudunun hücreleridir) Âdem'e saygı göstermesini (secde) diledi. Böyle de oldu. Oysaki İblis diye bize kişileştirilerek anlatılan Şeytan, secde etmedi. Ancak İblis-Şeytan, Cebrail'in (a.s.) nefsi idi...

Asıl olan şuydu: Cebrail'in (a.s.) nefsi kendi örnekleme karşısındaki kibirleniyor ve onu reddediyordu. Bu yüzden O Allah ki; kendisinden kaynaklanan bu NUR'a (Cebrail'e (a.s.)) nefsinin (İblis'i) terbiye etmesi için mühlet vermişti. Ancak Cebrail (a.s.) diyalektik yasalar (karşıtlıklar ilkeleri) gereği bunu, âlemler olarak var olduğu sürece hiçbir zaman tam manasıyla yerine getiremeyecekti. Ancak kıyamet dediğimiz âlemlerin kapanış ân'ında ikilikler ortadan kalkacaktı. Bir başka deyişle; Şeytan da yok olacaktı. Cebrail'in (a.s.) kendisi gibi. Bu ân'dan sonra RUH tekrar belirecekti. ÇÜNKÜ YAŞAM SONSUZ BİR DÖNGÜ İDİ. Bu döngü Mitolojide kuyruğunu ısırarak UROBOROS adlı YILAN ile sembolize edildi... Bektaşilikte ise bu sonsuz yaşam döngüsü DEVRİYE adıyla anıldı. Ölen kişiye ise aslında sadece bedeni terk ettiği ve gerçekte ölmediği için "Kalıbı değiştirdi." denildi.

(...)

Bütün bu anlattıklarım; Âdem'in dünya hayatında da tekrarlanmaktadır. Âdem ruhu bedenlenmektedir. Bedeni ile nefsi belirlemektedir. Âdem Ruhu Cebrail Planı'na dâhildir. Nefs ise İblis Planı'na aittir. Ruh, nefis ile dünyada yaşar. Yaşamın amacı nefsin terbiyesidir. Bu, tam manasıyla bir yaşamda gerçekleşmezse dünya yaşamları tekrarlanır (**Reenkarnasyon**). Ruh nefsten tam manasıyla arındığında ise Dünya Planı'ndan kurtulur ve ana kaynağa doğru, NUR'a doğru, Nur'un da kaynağı olan O'na doğru yoluna devam eder. Bu gerçeklik Kuran-ı Kerim'de "Sonunda O'na döndürüleceksiniz." ayetleri ile tekrar tekrar insanlığa bildirilmiştir. Dediklerimizi insanlığa bildiren bir ayeti orijinali ve iki ayrı meali ile birlikte vererek sözü bitirelim:

"Bakara Suresi-28. Ayet: *Keyfe tekfurûne billâhi ve kuntum emvâten fe ahyâkum, summe yumûtukum summe yuhyîkum summe ileyhi turceûn(turceûne).*

Yaşar Nuri ÖZTÜRK Meali: Allah'a nasıl nankörlük ediyorsunuz?! Siz ölülerdiniz, O sizi diriltti. Sizi yine öldürecek ve sonra diriltecektir. Nihayet O'na döndürüleceksiniz.

İmam İskender Ali Mihr Meali: Allah'ı nasıl inkâr edersiniz? (Kıyamet günü sur'a üfürüldükten sonra) siz ölü idiniz. Sonra sizi (kıyamet günü) diriltti. Sonra sizi (sur'a ikinci defa üfürüldüğünde) öldürecek. Sonra sizi (sur'a üçüncü defa üfürüldüğünde) diriltecek. Sonra (İndi İlâhi'de) O'na döndürüleceksiniz.”

Ben sözü böyle söyledim. Yaratılış hikâyesini böyle anlattım.

İlahî Âşk ve Nur ile kalın. Töz'ün. 12.03.2016.

XV. Yola Devam...

“Ben kimim?” sorusuna cevap aramaya ve kendini bilme yolculuğuna devam edeceğiz. Yukarıda yazılanların kolay kolay kabul edileceğini düşünmüyoruz. Yanılışlarımız olduğuna kanaat getirirsek çalışmalarımızda en başa dönmeyi kabul ediyoruz. Hiçbir şey henüz bitmedi ve biteceğini düşünseydik kendimizi inkâr ederdik. Bulmak değil, arayışta olmak bizi mutlu edecektir. Peki, mutluluk nedir? **Hayy** ve **Kayyûm** olanın adıyla... Yola devam... **Töz'ün.** 03.04.2017.